

NAŠA LUČ

oktober 1999 letnik 48 številka 8

436676

ANTON MARTIN SLOMŠEK 1800-1862

PRVI MARIBORSKI SKOP NARODNI BUDITELEJ VZGOJITELEJ IN PISARJEV
mesečnik za Slovence na tujem

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik:

DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95.

Glavni urednik:

Janez Pucelj, München, Nemčija

Odgovorni urednik:

Ljubo Bekš, Ljubljana

Uredništvo:

Naša luč

Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana

tel.: 061/133-20-75

faks: 061/126-23-02

Uprava:

Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana,

tel. 061/313 241

E-mail: ljubo.bek@siol.net

E-mail: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA

(v valuti zadevne države):

Slovenija	2.500 SIT
Avstrija	240 ATS
Anglija	12 GBP
Belgija	720 BEC
Francija	120 FRF
Italija	34.000 ITL
Nizozemska	40 NLG
Nemčija	35 DEM
Švica	29 CHF
Švedska	150 SEK
Avstralija	28 AUD
Kanada	25 CAD
ZDA	22 USD
Evropa	18 Eur

V ceno izvoda je vračunan 8% DDV.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa direktno na upravo. Tolarski žiro račun:

50101 - 601 - 271482, DRUŽINA, d.o.o.,

s pripisom za Našo luč,

devizni račun: Nova Ljubljanska banka d.d.,

50100-620-133 900-27620-118911/5.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava:

TRAJANUS, d.o.o., Kranj

Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

Prva str. ovitka: P. Pokorn: A. M. Slomšek, Maribor

Druga str. ovitka: P. Pokorn: Kapucinska cerkev v Celju

Tretja str. ovitka: P. Pokorn: Žužemberk

Četrta str. ovitka: P. Pokorn: Celje

In kaj potem?

V življenju se večkrat najdemo v položaju, ko smo postavljeni pred odločitve, ki bodo spremenile naše življenje. V zadnjem času se je v javnem, to je na družbenem, političnem in cerkvenem, področju zgodilo toliko sprememb, da bomo morali svoje odločitve znova potrditi.

Nekaj podobnega je zagotovo pred kratkim moral razmišljati tudi predsednik slovenske vlade dr. Drnovšek, ko je izvedel, da je hudo bolan. Kako to, da se je to zgodilo njemu, saj je živel zdravo življenje, ni kadil niti pil, pa še redno se je ukvarjal s športom, itd. Kako to? Kaj zdaj? Vsa ta vprašanja so ga postavila pred nove odločitve. Njegove zadnje izjave nakazujejo, da obstaja možnost, da se bo po zaključenem mandatu umaknil iz dejavnega političnega življenja.

Slovenci smo z A. M. Slomškom dosegli čast oltarja. V prvi vrsti je to vsekakor čast, ki pa s sabo nosi veliko odgovornost. Bomo znali to udejaniti tudi v svojem duhovnem življenju ali pa bo to ostalo le del zunanjega blišča, ki kaj kmalu obledi. Prepričan sem, da smo prav zaradi tega dogodka še bolj poklicani k duhovni prenovi našega naroda. Pot s tem ni končana, ampak se v resnici šele začena.

Vse kaže, da bomo dočakali tako željeno politično združitev dveh pomladnih strank (SKD in SLS), ki sta vsaka po svoje nagovarjali isto volilno telo. Po tolikih letih iskanja in razdrobljenosti sta morda le našli skupni imenovalec, ki naj bi v prihodnosti povezal vse zdrave konservativne moči na Slovenskem. Bomo znali izkoristiti ta "zgodovinski trenutek" in še bolj strniti svoje sile, da bo Slovenija zares postala demokratična država? Bomo končno vzpostavili državo, ki bo prijazna do vseh tistih, ki jo že toliko let nosijo v svojem srcu, pa jim je ta danes še vedno mačeha?

Pred nami so velike odločitve in vsak posebej je poklican, da s svojim volilnim glasom sooblikuje našo prihodnost. Samo tako lahko upamo, da se bodo z naslednjimi volitvami zares zgodile odločilne spremembe tudi v naši državi.

Zato je prav, da se že danes vprašamo, da jutri ne bo prepozno. In kaj potem?

Starši morajo več razmišljati o svojih otrocih, da jih bodo lažje spremljali pri razvoju.

Jezuit, mag. Silvo Šinkovec, odgovorni urednik revije Vzgoja, namenjene učiteljem, vzgojiteljem in staršem

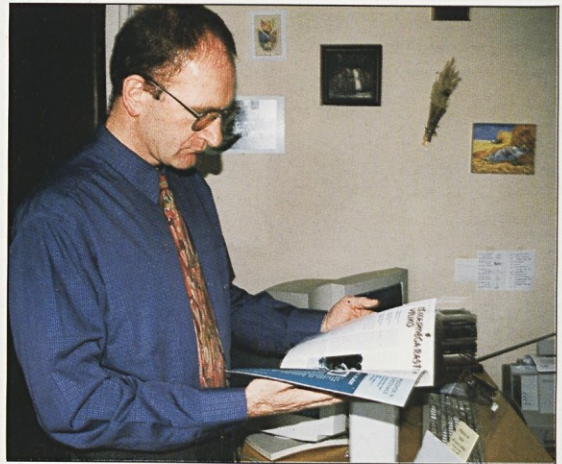
Prosim vas, da najprej predstavite revijo, ki nosi pomenljiv naslov Vzgoja.

Revija Vzgoja je začela izhajati letos; res je še povsem nova, zato še nepoznana. Po drugi strani to ni povsem res, saj je že po dveh številkah dosegla 1300 naročnikov, kar je lep dosežek. Gre za revijo, ki je namenjena učiteljem, vzgojiteljem in staršem.

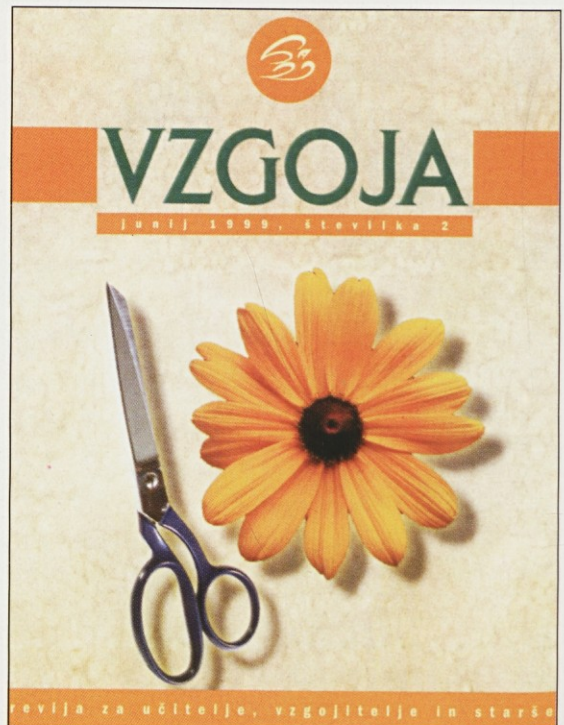
Vesel sem, da v njej učitelji najdejo praktične stvari za svoje delo. Tudi starši jo odkrivajo. Starši so prvi vzgojitelji in v mnogih obdobjih potrebujejo podporo, dobro izkušnjo koga drugega, kakšno jasno načelo. To v Vzgoji najdejo. Revija prinaša članke o človekovi rasti, odraščanju, oblikovanju osebnosti. Vsaka številka ima osrednjo temo V žarišču. Do zdaj smo pisali o tem, kaj je vzgoja, kakšen je svet mladih ter o praznovanju. To so prve tri številke. Poleg tega so v reviji stalne rubrike: Strani za razrednike (o razrednih urah), Za starše, Naš pogovor, Biti vzgojitelj, Vzgojna področja (verska vzgoja, vzgoja za mir in nenasilje, vzgoja za demokracijo, medijska vzgoja, spolna vzgoja, etična vzgoja), Odgovori na vprašanja, Prebrali smo. Društvo katoliških pedagogov Slovenije, ki skupaj z Družbo Jezusovo revijo izdaja, ima svojo stran za dogodke iz življenja društva. Tudi študentje imajo svojo stran.

V Sloveniji je kar nekaj revij, npr. Otrok in družina, ki pišejo o vzgoji. Kako to, da ste na to pot stopili tudi vi, saj vemo, da je v Sloveniji za rojstvo nove revije potrebno veliko poguma in drznosti?

Res je potreben pogum, da se človek loti izdajanja revije v majhnem prostoru, kot je slovenski. Po več kot enem letu povpraševanj, ali v Sloveniji potrebujemo revijo, ki se bo posvečala vzgoji, smo na različnih krajih in od različnih ljudi dobili isti odgovor: potrebujemo jo. To nas je prepričalo, da smo začeli s to avanturo. Res je tudi to, da je prej že izhajal bilten društva Iskanja, ki je dosegel zavidljivo naklado 600 izvodov (zavidljivo za tako majhno društvo). Tako smo računali s toliko naročniki. Ker so se naročniki na vsako izboljšavo Iskanj odzivali pozitivno, smo predvidevali, da bodo še bolj zadovoljni, če naredi-

Odgovorni urednik mag. Silvo Šinkovec

Naslovnica revije Vzgoja

mo še en korak naprej. To se je potrdilo kot dobra odločitev.

V Sloveniji je res veliko revij, ki pišejo o vzgojnih vprašanjih, od poljudnih, kot je Otrok in družina, pa do strokovnih, kot je Sodobna pedagogika, Didakta, Vzgoja in izobraževanje, Šolsko svetovalno delo, Socialna pedagogika, itd. Strokovne revije so pisane za ozek krog strokovnjakov, zato so za širši krog bralcev nezanimive in nepoznane. Poljudne so preveč splošne in premalo strokovne. Predvsem pa mnogi pogrešajo bolj jasno opredelitev za vzgojo kot takšno. Kristjani pogrešajo strokovne članke, ki vključujejo tudi krščansko antropologijo in evangeljske vrednote. Tudi to vrzel s to revijo zapolnjujemo.

Kakšen je odziv bralstva?

Bralci so nam zelo zaupali, saj se je še pred izidom prve številke na revijo naročilo 400 naročnikov, od prve do druge smo prejeli še 300 naročil, od druge do tretje pa novih 200. S tem smo zelo zadovoljni. Drugi številki smo priložili anketni list. Odgovori večinoma izražajo zadovoljstvo. Tu in tam zasledimo kakšen predlog za kakšno rubriko ali temo, o kateri naj pišemo. Poleg jasne zavzetosti za vzgojo si bralci želijo čim več primerov iz življenja, dobrih rešitev in izmenjave izkušenj.

Področje vzgoje je zelo široko. Katere so najbolj aktualne teme, ki jih obravnavate v reviji?

V prvi številki smo želeli povedati, kaj si predstavljamo pod besedo vzgoja. Pomagali smo si z dokumenti II. vatikanskega koncila z Izjavo o krščanski vzgoji in Unescovim dokumentom Učenje - skriti zaklad. Oba dokumenta podajata vizijo vzgojnega delovanja - eden znotraj Cerkve, drugi pa govori o viziji šole za tretje tisočletje. Naj poudarim štiri področja poslanstva sodobne šole: (1) podajati znanje (tega smo v šoli najbolj navajeni), (2) naučiti se živeti drug z drugim v vsej različnosti, (3) učiti se živeti v vsej polnosti človeškega življenja (učiti se biti) ter (4) pridobiti si veščine in spretnosti za svoj poklic. O teh področjih bomo seveda veliko pisali.

Poleg teh tem naj posebno izpostavim nekatere pereče probleme, o katerih smo že pisali in še bomo, kot so pojav zasvojenosti in agresivnosti, problem odraščanja, vloga starševstva, etična in duhovna razsežnost vzgojnega dela, itd.

Prprava revije je zahtevno delo.

Pri vzgoji velikokrat radi le moraliziramo in se sklicujemo na določena dejstva, ki pa jih mladi danes ne razumejo. Kako danes ponuditi vrednote, krščanski pogled na svet in življenje, in to tako, da bi mu prisluhnili mladostniki oziroma vsi tisti, ki iščejo svojo življenjsko pot?

Moraliziranja je še vedno preveč, tudi pokroviteljstva s strani staršev in učiteljev je še preveč. Mlade ljudi moramo učiti samostojnosti, da v sebi odkrijejo vrednote (vrednot jim ne dajemo mi!), da v sebi odkrijejo duhovni svet (vere jim ne dajemo mi), da v sebi odkrijejo čut za dobro, sveto in lepo, čut za človeka. Nikomur ne moremo podariti posluha za glasbo, ampak si mora vsak sam izostriti naravni dar posluha, da bo lahko poslušal najbolj bogate glasbene stvaritve. Tako je mlad človek pred nalogo, da odkriva bogastvo medčloveških odnosov, svoje notranjosti in svet Boga, da bo z veseljem in užitkom iskal resnico, delal dobro, strmel nad lepoto in pokleknil pred svetim.

Nekateri prevajalci Svetega pisma pravijo, da bi to, kar poznamo pod deset Božjih zapovedi, lahko prevajali tudi tako: Če boš spoznal Boga, ki je edini in dobri Bog, potem ne boš kradel, ne ubijal, ne prešuštoval. Preprosto ne moreš. Kot ne moreš okraستي prijatelja, nekoga, ki ga zares ljubiš, ne moreš goljufati. Osebni odnos z Bogom ostri tudi etični čut. Pri vzgoji smo torej postavljeni pred veliko nalogo, da mlade vodimo v njihov notranji svet. Seveda je pri tem zgled vzgojitelja najpomembnejši. S tem se strinjajo vsi vzgojitelji, tradicionalni in sodobni.

Urednik Silvo v pogovoru z generalnim direktorjem Unesca Federicom Mayoryjem

Kako bi opisali današnje stanje vzgoje v Sloveniji? Ali je res tako liberalna ali pa je to le izgovor za našo nemoč in opravičilo našega neznanja?

Res je, da imajo na političnem področju šolstvo v rokah ljudje iz enega ideološkega gnezda, ki mu rečemo liberalno. Na Ministrstvu za šolstvo in šport in njegovi najtesnejši sodelavci so ljudje, ki so bili včasih v Centru za marksistične študije in so razvijali svojo šolsko misel ob projektu 'šolsko polje'. Ti imajo danes monopol s političnega vidika. Menim pa, da ni vse odvisno od politikov oziroma, da je njihova vloga manj pomembna, kot jim jo včasih pripisujemo. V zakonih in šolskih pravilnikih ter načrtih piše marsikaj. Vedeti moramo, da tisto, kar je v še tako pomembnih listinah napisano proti človeku, počasi zbledi samo po sebi. Življenje je vedno močnejše od administracije in si utira svojo pot. Zato je pomembno biti tam, kjer se vzgoja dogaja, njen koncept je potrebno postavljati 'od spodaj', ne toliko 'od zgoraj'.

Deset let kot duhovnik spremljam učitelje po Sloveniji znotraj Društva katoliških pedagogov, ob tem srečujem tudi neverne učitelje in profesorje in reči moram, da je v naših šolah mnogo ljudi, ki dajejo za vzgojo svoje najboljše moči in znanje ter ljubezen. Več ne morejo. In naredijo mnogo dobrega. Hvaležni moramo biti tem številnim ljudem, ker delajo res dobro delo.

To pa ne pomeni, da sem z vsem zadovoljen. Nekatere pedagoške drže so resnično 'zelo liberalne', svobodomiselnne. S tem mislim, da mlade navajajo na

razpuščenost in neodgovornost za svoja dejanja. Teh drž pa mladi ne vidijo le v šoli, ampak jih prinesejo s seboj iz družine in jih predvsem pobirajo s televizije in drugih medijev. Osebnost sem najbolj zaskrbljen zaradi naraščanja nasilnega vedenja, zasvojenosti in spolnega zlorabljanja na eni strani ter prevelike stihije, neustvarjalnega mišljenja, ki je uveljavljeno v naših učnih načrtih in učbenikih, na drugi strani. Naša šola mora postati bolj usmerjena na človeka, čuteča s človekom, spodbujati mora ustvarjalno razmišljanje. Več sproščenosti potrebujemo. Sproščenost se zae, ko imamo večjo notranjo disciplino. Sproščenost predpostavlja večje spoštovanje, zaupanje ter to, da v mlade res verjamemo.

Ali se v tem kaj razlikujemo od ostale Evrope?

Od ostale Evrope se in se ne razlikujemo. V Italiji so mladi bolj komunikativni, z lahkoto izražajo svoje želje, svoja počutja, svoje zamisli. V Španiji so mladi bolj ponosni nase, imajo večje zaupanje vase. Na Irskem sem doživel, da so profesorji resnično pričakovali, da bomo prišli do svojega razmišljanja, svojih stališč in mnenj, zato se niso trudili, da bi nam to ali ono stvar vsilili, ali da bi na izpitih preprosto zahtevali, da znamo snov ponoviti. Želeli so vedeti, kako in koliko smo sami razmišljali naprej od tistega, kar se je dogajalo v šoli. To je ustvarjalna šola. Nekatere angleške šole učijo mladi rod bolj ustrezno reševati spore, nemške se trudijo poučiti o državljskih pravicah in dolžnostih, o demokratičnem načinu razmišljanja in državotvornosti. Te vidike bi rad videl bolj razvite v naši šoli, ki so prenatrpane s podatki. Do neke mere imamo pri nas bolj razvito naravoslovje, kar je potrebno, toda naravoslovne vede se morajo povezovati s filozofijo, z metafiziko.

Kaj storiti, ko pred vzgojiteljem zmanjka poti, ko ne zaleže noben nasvet oziroma, ko tudi vzgojitelj ostane brez besed?

Včasih ni to nič narobe. Vzgojitelj tako in tako mora postati nepomemben in nekoristen, ko mladostnik odraste. Včasih imamo vzgojitelji preveč določeno pričakovanje, kako naj bi se mladi vedli. Pa ni vedno upravičeno.

Kadar se soočamo s stvarmi, ki prizadenejo mladega človeka ali druge ob njem (ko gre za nasilno vedenje, za izkoriščanje, ko se dela škoda neki osebi zaradi zlorabe drog, alkohola in drugih oblik razosebljanja), se vzgojitelj ali starši počutijo slabo. Doživljajo svoj vzgojni neuspeh, nemoč, včasih kar poraz. Ko so storili vse, kar je bilo v nji-

hovi moči, morajo prepustiti tok dogodkom, da gredo svojo pot. Druge izbire nimajo. Seveda ne brez molitve in zaupanja v Božjo previdnost. Zaupati morajo v mlade, da je v njih zdravo jedro, ki bo končno prišlo na dan. Zaupati morajo ljudem, ki bodo vstopili v odnos z mladostnikom ter mu po svojih močeh pomagali.

O vzgoji je veliko napisanega tudi v gradivu za pripravo na sinodo. Kako potekajo priprave in kakšno je vaše pričakovanje?

Teme o šolstvu in vzgoji se večkrat pojavljajo v sinodalnem gradivu. Na dekanijskih sinodalnih dnevih so mnoge skupine razpravljale o tem. Čuti se splošno zanimanje za to področje, kar pomeni, da nas vzgoja vse skrbi. To je dobro.

Veseli smo, da imamo v Sloveniji štiri cerkvene gimnazije in nekaj vrtcev. Nekateri bi radi videli tudi kakšno zasebno osnovno šolo in univerzo. Zakaj pa ne.

Želja, da bi imeli svojo revijo o vzgojnih vprašanjih, se uresničuje z našo revijo. Naj živi Vzgoja. Rad bi, da bi dosegla čim več tistih, ki vzgajajo, ter da bi postala še bolj mednarodna.

Trenutno posebna skupina pripravlja predlog o priznanju verouka na župnijski veroučni šoli kot izbirni predmet v 7., 8. in 9. razredu nove osnovne šole. To se mi zdi najboljši predlog, kar smo jih imeli o vprašanju verouka. Zdaj se skoraj nihče več ne navdušuje nad tem, da bi se Cerkev zavzela za uvedbo verouka v šolo. Prevladalo je prepričanje, da je bolje, da tisti, ki želijo imeti verouk, prihajajo na župnijo, se tako povežejo z župnijskim občestvom in ohranijo pozitiven odnos do verouka. Župnija mora omogočiti dobre prostorske razmere, kakovosten katehetski kader, država pa sprejeti program, ki ga predlaga Cerkev ter ta program financirati, ker bi bil v sklopu izbirnih predmetov osnovne šole.

Učitelji in vzgojitelji se že deset let povezujejo v Društvu katoliških pedagogov Slovenije. To povezovanje je že rodilo lepe sadove, na primer napisali smo etični kodeks za učitelje, ki je doma in po svetu doživel zelo dober odmev, vodimo nekaj strokovnih seminarjev v sklopu stalnega strokovnega spopolnjevanja za delavce v vzgoji in izobraževanju, sodelujemo z učitelji v Evropi.

Vemo, da so se nekoč vzgojitelji radi držali samo ene in preizkušene metode vzgoje. Kako je s tem danes? Ali lahko govorimo o univerzalni metodi vzgoje?

Včasih so res težili k nekemu določenemu modelu. Če bi danes hoteli razmišljati o nekem modelu, bi se zavzel za 'dialoški model'. V odnosu se oseba sreča z osebo, v odnosu se pretakajo najpomembnejša sporočila. V notranjih držav vzgojitelji sporočajo, da mlade cenijo, jih spoštujejo in jim zaupajo. V dialogu jih morejo tudi soočiti s slabostmi in razvadami, odkrivajo v njih talente ter jim jih pomagajo razvijati. Iščejo vizijo življenja, postavljajo cilje. Odkrivajo notranje motivacije. Ko se te razvijejo, vzgojitelj ni več potreben, ker ima mlad človek notranjo usmerjenost, notranjo disciplino, ponotranjene vrednote.

Danes niso samo mladi potrebni vzgoje. Kakšne so potrebe na tem področju?

Mladi so ogledalo starejših. Kljub množtvu dejavnikov, ki vplivajo na oblikovanje mlade osebnosti, lahko rečemo, da je učenje s posnemanjem še vedno najmočnejši oblikovalec navad in vedenjskih vzorcev. Kadar nas vedenje mladih moti, ponavadi na njih vidimo tisto, s čimer nismo zadovoljni pri sebi. Takrat je čas, da kaj storimo za sebe, da kaj spremenimo pri sebi. S tem največ naredimo za mlade.

Zadnja leta si prizadevam, da bi razširili šole za starše. Rad bi, da bi šole in župnije spoznale, da svojega poslanstva ne bodo dobro opravile brez tesnega sodelovanja s starši. Starši mladostnikov so še posebno željni pomoči, ker je njihovo starševstvo na preizkušnji. Zato imamo v Vzgoji rubriko za starše, kjer pišemo tudi o izkušnjah v šolah za starše. Starši morajo več razmišljati o svojih otrocih, da jih bodo lažje spremljali pri razvoju.

Kje je rešitev in ali smo jo sposobni doseči?

Slovenska šola bo morala storiti večji korak v duhovno razsežnost, ker je zelo zanemarjena v učbenikih in učnih načrtih. Večja zavzetost za človeka pomeni tudi večjo občutljivost za prostor in čas. Ne vem, kako zavzeto in prizadeto se te dni v šolah učitelji in učenci pogovarjajo o trpečih na Timorju, o ljudeh, ki so ravno tako kot Slovenci pred nekaj leti izvedli referendum in se zdaj borijo, da uresničijo svoj sen po avtonomiji. Solidarnost z drugimi nas bo naredila bolj solidarne med seboj. Širši pogled odpira možnosti v prihodnost. Smo vse to sposobni doseči? Smo. Prihodnost je odvisna od naših današnjih odločitev: osebnih, odločitev v političnih strankah, strokovnih društvih, Cerkvi. Odločitev vsakega posameznika šteje.

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

BITI SVETNIK

Pavla je očitno spet slabe volje porinila pred Tomaža kuverto: "Pismo je zate," še preden mu je uspelo odložiti kup knjig, ki si jih je sposodil v knjižnici. "Ne, ni od Sanje. Ta je gotovo čisto pozabila nate. Reza je včeraj telefonirala in povedala o njej, da je bila grozno zaljubljena v nekega črnca. Potem pa je odšla za en mesec v Španijo, pozabila na veliko ljubezen v Ljubljani in se noro zaljubila v Hansa in Hamburga. Kot da štajerski fantje niso dovolj dobri! Če ta svet in ta mladina ni zmešana! Današnji mladini tudi Slomšek ne bi bil kos, pa naj je bil še tak vzgojitelj in svetnik," je Pavla hitela in bi povedala še več, če ne bi prav tedaj čudno zadišalo iz pečice. "No, zdaj pa imam. Vse je zažgano. Seveda, ko vedno prideš ob nepravem času," je jezno pogledala Tomaža, ki je odhajal iz kuhinje, ne da bi mu uspelo karkoli reči.

Čez čas se je Tomaž pojavil med vrati. "Pavla, župnik naju vabi v nedeljo popoldne v župnijsko dvorano na srečanje ob razglasitvi Slomška za blaženega. Precej Slovencev je odšlo v Maribor. Tisti, ki smo ostali tu, pa naj bi nedeljsko popoldne preživeli skupaj in bili v duhu povezani s praznovanjem v Sloveniji. Tako nama sporoča župnik. Saj boš šla, a ne?" jo je Tomaž vprašujoče pogledal. Pavla se ni ozrla, ampak je iz štedilnika potegnila grdo zažgano pito, kot da bi hotela reči. "Oglej si, oglej! To je zaradi tebe." Tomaž je videl, da ni ravno pravi trenutek za povabilo. "Glede Slomška," je Pavla pogledala Tomaža, "prav je, da imamo svojega svetnika. Ni pa prav, da smo na to čakali tisoč in še več let. Še bolj narobe pa je to, da imamo samo svetnika in nobene svetnice. V tako dolgem času bi prav gotovo lahko našli ne le eno, ampak na stotine slovenskih žena, ki so v nebesih in so torej tudi svetnice. In papež bi lahko hkrati s Slomškom tudi katero od teh razglasil za svetnico. In tako bi bilo tudi nam, ženskam, ki smo vedno zapostavljene, vsaj nekoliko zadoščeno. In še manj stroškov bi bilo, če bi bila razglašena oba hkrati. In tudi..." Tomaž je pobegnil v sobo. "Danes se s Pavlo ne bo dalo nič dogovoriti," si je zamrmral.

Obstal je pred mizo. Župnikovo pismo je bilo na njej. Toda Tomaž je videl le njegove nejasne obrise. Slomšek - svetnik. Moj rojak - svetnik. Pravi slovenski svetnik. Tako zelo drugačen od tistih, ki so postali svetniki, ker so jih grozljivo mučili ali so umrli v areneh, bili pribiti na križ ali

živeli v samostanskih celicah v samoti, daleč stran od ljudi. Ta naš svetnik, ta Slomšek pa je čisto navaden štajerski škof, ki piše pesmi, uči brati in pisati razne Blažeje in Nežice. Pogovarja se enako uspešno z visokimi gospodi kot z viničarji in poudarja, da ima vsakdo dolžnost svoj jezik spoštovati, ker je eden od največjih božjih darov. Govori o svetli resnici v zmešanem svetu, o žganjepitju in o hudih časih pa dobrih volitvah. Globoko je prizadet, ko vidi garanje otrok v predilnici v Preboldu. In seveda piše slovnice in abecednike. Pravzaprav nič tako čudežnega, da bi ljudje padali na kolena. Nič enkratnih čudežev. Da, to je res. Njegovi čudeži niso enkratni, ampak večkratni in predvsem dolgotrajni. Večina jih traja še danes: mohorjanke, materni jezik, mariborska škofija, šolske reforme... Vse je tako povezano s človekom, ki je tu, ki ljubi in sovraži in ki se včasih bolj, včasih manj zaveda, da je vera luč, materin jezik pa ključ do zveličavne omike. Tomaž se je zamislil: "Tako zelo si naš človek, Slomšek, tako slovenski, garač tako kot viničarji, ter uglajen in izobražen in predvsem vedno na razpolago Bogu in ljudem. Morda pa le ni tako težko postati svetnik. Morda je treba le zelo dolgo čakati, da te razglasijo za svetnika. Ampak, saj svetniki tega ne potrebujejo. Če bi, potem ne bi bili svetniki."

Jože Urbanija

POZDRAV MIRU

“Mir, ti velika očesna veča, ki ves nemir zapre s svojim nebeškim trepalničnim vencem” - tako nagovarja pesnica Nelly Sachs, Nobelova nagrajenka za literaturo, tisto stanje, po katerem večina ljudi hrepeni, ne da bi vedno poznali pravo pot do miru ali za to plačali ceno, ki bi jim bila namenjena.

Mir, šalom, irene, pax - to je prabeseda v vsakem tu rabljenih jezikov. Če je mir, pravi svetopisemski prerok, potem bo lahko vsak sedel pod svojim vinskim trsom in pod smokvinim drevesom, ne da bi ga kdo vznemirjal. Tak mir je bil v zgodovini malokdaj dolgo časa. Toliko močnejše pa je bilo in ostaja hrepenenje po njem, posebno pri ljudeh, ki nimajo možnosti vplivati na politične odločitve.

“Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet” (Jn 27), je rekel Jezus učencem v svojem poslovilnem govoru. Učenci in z njimi kristjani vseh generacij so lahko gotovi, da se bo ta obljuba uresničila. Vsakemu kristjanu je načelno na voljo milostni dar, karizma, da je nosilec in prinašalec Kristusovega miru. Zato je tudi glavno slavje krščanske vere, evharistija, slavje miru. Škof reče pri tem slavju kot prvo besedo liturgičnemu občestvu “Mir z vami!” in tako ponovi besede vstalega Kristusa učencem. In sredi svete maše, malo pred obhajilom, pravi mašnik, obrnjen k zbranim vernikom: “Gospodov mir bodi vedno z vami.” Temu sledi pozdrav miru, h kateremu povabi duhovnik ali diakon. Preden verniki prejmejo Kristusovo telo pod podobo kruha, da bi tako ostali in še bolj kot doslej postali Kristusovo skrivnostno telo, si med seboj izrazijo željo po miru, po edinosti Cerkve in vsega človeštva. Vedo, da tega miru ne more vzpostaviti in ohraniti človek sam. Zato postavljajo to željo med duhovnikov pozdrav miru in obhajilo. Oboje je podelitev moči za mir, ki jo Kristus daje človeku.

“Obliko pozdrava miru,” je rečeno v uvodu v novo mašno knjigo Cerkve, “naj določijo škofovske konference v skladu s posebnostjo in običaji narodov”. Že v dosedanji cerkveni zgodovini je podoba tega pozdrava doživela marsikatero spremembo. Praviloma je bil ta pozdrav v obliki poljuba, ki so ga pozneje omejili na objem. Danes ima ta pozdrav, v skladu z navadami tukajšnje družbe, obliko stiska roke, lahko pa bi imel tudi obliko pogleda v oči brez stiska roke. Pri tem je dovolj, da vsak na ta način pozdravi

svojega soseda na desni ali levi. Pozdrav miru se nikakor ne bi smel spremeniti v potovanje duhovnika ali drugih vernikov po cerkvi, pozdravljajoč vse, ki so kakorkoli dosegljivi. To bi vnašalo nemir v sveto opravilo prav v trenutku, ko naj bi se tik pred prejemom obhajila na prejem pripravili.

Liturgični pozdrav miru ne bo toga kretnja, če se bo vsak, ki prihaja v cerkev k bogoslužju, zavedal, da ne prihaja sam pred Boga, temveč da prinaša s seboj odgovornost za vse druge - svojece, prijatelje ali tudi Cerkvi odtujene - in da se bogoslužje obhaja za zveličanje vsega sveta.

(Iz knjige krškega škofa E. Kapelarja Znamenja)

ZAKAJ AVTORITETA? KAKŠNA AVTORITETA?

Danes jo mnogi odklanjajo že zaradi prizvoka, ki ga ta tuja beseda v splošnem razumevanju ima. Neljub prizvok ji daje površna razlaga, kjer pomen te besede velja za soznačen s pojmi sile, moči, nadvlade. V svojem izvirnem pomenu pa izraža predvsem modro vodstvo v ljubezni in sposobnost sprejemanja pametne življenjske izkušnje.

Prvotni pomen izvira iz izkušnje človeka z božjo avtoriteto. Bog Oče ni samo začetnik in stvarnik vsega, ni samo tisti, h kateremu se obračamo, kakor se obrača otrok k svojemu očetu, ampak je tudi prva in zadnja avtoriteta vsega. Premisliti o avtoriteti Boga Očeta je še toliko bolj pomembno, ker je avtoriteta danes močno v krizi. Današnji ljudje smo potrebni ponovne prave razlage, novega razumevanja in nove osmislitve in s tem novega odnosa do avtoritete. Vsega tega ni mogoče nikjer najti na tako jasen način kot v krščanskem razodetju.

Ljudje potrebujemo modro in učinkovito vodstvo, nasvet, potrebujemo ljudi, na katere se lahko naslonimo. Končno se moramo zavedati, da v življenju vsega ne moremo sami, da ne moremo vsega preveriti in se prepričati o vsem z lastno izkušnjo. Predolgo bi trajalo, preveč moči in preveč časa bi nam vzelo. Moramo se nasloniti na bogato izkustvo ljudi pred nami, naših sodobnikov. Veliko bogastvo so izkušnje in spoznanja zgodovine in duhovni in kulturni dosežki prednikov. Drugo izkustvo, ki ga lahko kmalu spoznamo v letih

Folklorna skupina iz Berlina

odrašanja, je avtoriteta, ki jo nosimo v sebi. To je predvsem človekova vest, moralne in socialne zahteve, ki jih najde vsak človek v svoji družini in svojem okolju, v katerem je rojen. Z vsem tem in ob vsem tem se odločamo za odgovorno izpolnitev svojega življenja.

Avtoriteta prihaja še posebej do izraza pri vzgoji in pri učenju. Največkrat se izraža njena vloga v vseh oblikah skupnega življenja. Zdi se, da je danes nastal nekakšen konflikt prav pri razmejitvi in odnosu med notranjo in zunanjo avtoriteto, med zahtevami, ki prihajajo od zunaj (družini, družbi, v Cerкви po različnih ljudeh in sistemih), in zahtevami, ki izhajajo iz naše duševno-duhovne notranjosti in so zadnje in temeljno merilo našega odločanja in delovanja.

Avtoriteta je pomoč pri osebni rasti.

Pojem avtoriteta je tako kot mnoge vsak dan uporabljane besede rimskega porekla. **'Auctor' je tisti, ki podpira nekaj (nekoga), da raste, se razvija v sebi primernem načinu.** Po svojem izvoru beseda 'auctoritas' izhaja iz glagola augere, ki pomeni rasti, naraščati, oplajati, množiti se. V teh pomenih zasledimo razvojni proces, stvarjenje in porajanje, obogatitev. Imeti avtoriteto pomeni biti ne le posestnik, posedovalec, ampak oče, utemeljitelj in porajalec. **Oče ne da otroku samo življenja, ampak ga tudi spremlja in podpira v vsem njegovem nadaljnjem življenju.** Tako je pojem avtoriteta blizu pojmu očetovstva in materinstva, starševstva, ki je porajanje in vodenje in skrb za rast k samostojnosti. Od teh obveznosti se ni mogoče rešiti, se jim odpovedati, četudi jih kateri starši ne izpolnjujejo. Očetovstvo in materinstvo je isto kot avtoriteta in spada k najglobljemu pravemu odnosu do otroka. To očetovstvo in to avtoriteto do nas je najprej izpolnil Bog Oče sam.

Pomembno je torej razumeti, da pri avtoriteti ne gre v prvi vrsti za poslušnost, ampak za rast, **v ospredju je skrb za rast in razvoj človeka.** Avtoriteta je tista moč, ki je potrebna za ohranjanje in spodbujanje človekove telesne in duhovne rasti. Zato je drugačna po svojem notranjem značaju od sile in prisile, ker temelji na spoštovanju, medtem ko sila zbuja čustva strahu in upornosti. Prva se nanaša na dostojanstvo človeka, druga na moč in zlorabo moči.

Pripravil jp

NEKAJ GNILEGA V DEŽELI KRANJSKI

Dogodek letošnjega septembra, še več, dogodek

naše skoraj 1300-letne krščanske zgodovine je razglasitev škofa Antona Martina Slomška za blaženega, 19. septembra v Mariboru. Žal še v tem komentarju ne morem pisati o tem veličastnem dogodku, ker so tiskarski in poštni roki takšni, da je treba v tiskarno v prvi polovici septembra. Zato o papeževem obisku in beatifikaciji drugič, tokrat pa bo treba znova ugrizniti v gnilo jabolko našega življenja.

Na veliki šmaren je to storil nadškof dr. Rode, ko se je v pridigi "ob prazniku zmagovitega življenja" vprašal: "Kakšen je naš odnos do življenja?" Številke, ki jih je naštel, govorijo same od sebe. Če je bilo v sedemdesetih letih okrog 30.000 rojstev, so se sedaj skoraj prepolovila (17.000), splavov je 14.000, za spoznanje manj kot rojstev (!), vsak mesec je 50 samomorov, do velikega šmarna je bilo na naših cestah okoli 200 mrtvih, (danes, 6. 9., pa že 242!) čez 10.000 je odvisnikov, predvsem mladih... Nadškof vidi glavnega krivca za to stanje v izgubi vere v večno življenje. "Kajti človeka, ki je izgubil večnost in se je njegovo življenje zožilo na bežni trenutek sedanjosti, razjeda obup in ga peha v smrt ali pa ga sili v umetni raj mamil in nebrzdane spolnosti."

Mediji se niso zamislili nad vsebino nadškofove pridige, marveč so ga spet napadli iz vseh topov, da bi mu odrekli pravico do javne besede. In vendar se velja zamisliti tako ob dejstvih, ki jih je naštel nadškof, kot ob misli, da tej črni resničnosti botruje "izguba večnosti". O tem je francoski mislec, kardinal de Lubac, pred pol stoletja zapisal: "Ni res, da bi človek ne mogel urediti sveta brez Boga, kot nekateri včasih trdijo. Res pa je, da ga lahko brez Boga uredi na koncu koncev le proti človeku."

Gnitje jabolka našega življenja je pospešil konec julija predsednik Kučan v Sarajevu, ko je **Slovenijo na svojo roko pridružil paktu stabilnosti jugovzhodne Evrope.** S tem dejanjem je kontinuiteta izničila napore, da bi postali del civilizirane Evrope, kamor smo stopili s sprejemom

krščanstva. Oblast kontinuitete (dvojček Kučan-Drnovšek) je namreč zaznala, da ji približevanje Evropi škodi. Zato se je ves čas trudila, da bi čim prej obnovila vezi s skrajno nestabilnim in ubožanim Balkanom. Spomnimo se le ne tako davnega obiska poslanca Zmaga Jelinčiča v Beogradu in prisrčnega sprejema, ki ga je pripravil Miloševićevi ženi, predsednici jugoslovanske komunistične partije, v Ljubljani. Isti Jelinčič je bil zadolžen tudi za brezumni napad na nadškofa po pridigi na Brezjah, pri čemer je imel izjemno podporo medijev z nacionalno televizijo na čelu.

Doslej je kontinuiteta zavirala približevanje v Evropo predvsem z dvomljivim in protidemokracijskim kulturnim bojem proti drugače mislečim, še zlasti Cerkvi, zdaj pa si je nekakšno 'legitimnost' za svoje nakane 'zaslužila' prav s sodelovanjem v tem paktu. ZDA bodo namreč v imenu 'višjih interesov', to je svojih, zlahka spregledale spodkopavanje demokratičnih meril v naši državi. Z izgovorom, da smo v kriznem območju, bo kontinuiteta lažje ostala na oblasti. Mediji so takoj pritegnili tej protidemokracijski odločitvi – pakt je namreč preveč usoden za prihodnost Slovenije, da bi ga smeli sprejeti brez referenduma ali dvotretinjske večine v državnem zboru - in jo prikazujejo kot izjemno priložnost za naše gospodarstvo. Pri tem se obnašajo, kakor da ne bi vedeli, kako je naš denar odtekal po Savi v Beograd, kako je Srbija še v Jugoslaviji uvedla embargo na naše blago, kako je ta del Evrope zdrsnil gospodarsko vsaj za 40 let nazaj, kako nas bo Evropa sprejela v paketu, ko bo še zadnja država tega področja politično in gospodarsko zrela za njo? **Za koliko desetletij nas je kontinuiteta oddaljila od Evrope?** Eno, štiri ali še več? Rektor ljubljanske univerze in priznani ekonomist dr. Jože Mencinger je upravičeno izjavil: "Za Slovenijo se mi zdi pakt daleč najbolj zoprna past po osamosvojitvi, čeprav naši zunanjepolitični eksperti trdijo, da ni tako..." Da se Mencinger ne moti, je mogoče razbrati iz tuje javnosti, ki nas po sestanku v Sarajevu spet uvršča v nemirno in nedemokracijsko jugovzhodno Evropo.

Kljub gnilobi, ki najeda jabolko življenja slovenskega naroda, ostaja upanje, da bo ljudstvo le spoznalo, kaj se dogaja, in se demokratično uprlo samovolji kontinuitete. Nedvomno bo papežev obisk in beatifikacija škofa Slomška priložnost, da se bolj zavemo sami sebe, svojega dostojanstva in odgovornosti slehernega Slovenca za usodo naroda.

Drago Ocvirk

O POSEBNIH MARIJINIH ČEDNOSTIH

Med vsemi zvezdami zvezda najlepša je zgodnja danica, ki nam vsako jutro oznanj veselo prihod svetlega sonca in nam napove rojstvo belega dne. Nanjo se ozirajo brodarji na širokem morju, po njej zdihujejo revni bolniki na težavni postelji: cel svet se je razveselil, kadar se prikaže z zlato zarjo ognjena na jutranjem nebu.

Še lepša zvezda se nam je prikazala, še zaljša danica je prisvetila žalostnemu svetu: Marija, prečista Devica, izvoljena mati Odrešenika celega sveta, katere veselo rojstni god obhaja sveta Katoliška cerkev, da bi se mi kristjani na njo ozrli, se razveselili njene svetosti in posnemali njene svete čednosti.

Rojstni dan za človeka kot da ni dan veselja, ampak spomin žalosti in trpljenja, v katero stopi človek iz materinega telesa; zato je prvi glas otroka jok. Sveta mati Katoliška cerkev zatorej ne obhaja svetnikov rojstnega dne, ampak dan njih blažene smrti, ob katerem so šli iz trpljenja v večno zveličanje. Zato tudi govori modri Pridigar: "Boljši je dan smrti kakor dan rojstva." Razveselil pa se vendar rojstnega dne sv. Janeza Krstnika, ki je bil že v materinem telesu posvečen, in pa rojstva Marije, prečiste Device, katera je bila rojena brez vsega madeža in je razveselila vesoljni svet s svojim rojstvom.

Kakor se ne najde žlahten kamen na visokem belem pečevju, ampak leži le v zemlji skrit in s prstjo obložen, ravno tako je bila rojena tudi Marija brez vsega veličastva, čeravno je imela žlahtne in čez vse imenitne prednike. Kako imeniten je bil Marijin praded pravični Abraham, katerega si je izvolil sam Bog za očeta svojega ljudstva in mu obljubil, da bodo v njegovem zarodu oblagodarjeni vsi narodi zemlje! Kako bogaboječ je bil Izak, oče Jakoba, zvestega božjega služabnika, ki je rodil Juda in njegove brate, med katerimi je bil najimenitnejši egiptovski Jožef, katerega nedolžnost in modrost se hvali po vsem znanem svetu. Kako slovi pobožni kralj in prerok David, ki ga je Bog od pastirstva posadil na kraljev sedež in mu obljubil, da bo v njegovem rodu rojen prihodnji Mesija! Kako veličasten je bil modri in mogočni kralj Salomon, Davidov sin, katerega modrosti in veličasti se svet ni mogel dovolj načuditi!

Kako hitro je pa ravno med kralji izginila vsa čast in imenitnost! Že Roboam, sin kralja Salomona, je deset rodov svojega kraljestva izgubil in le dva roda sta mu os-

tala. V kratkih letih so njegovi nasledniki izgubili tudi svojo zadnjo lastnino. Sovražniki so jim razdeljali veliko mesto Jeruzalem in jih odgnali v dolgo babilonsko sužnost. Zavoljo hudobnega življenja jih je dal Bog sovražnikom v last, dokler se niso poboljšali. Tako daleč se je zgubila kraljeva imenitnost Davidove žlahte, da že Marijinih staršev, Joahima in Ane svet ni skoraj več poznal. Brez vse bleščave sta vzgojila Marijo v sveti bogaboječnosti in jo zaročila z Jožefom, z revnim pa pravičnim ženinom, ki je bil istega kraljevega rodu. Marija, kraljevega porekla, in Jožef, kraljev rojak, sta morala prebivati v majhnem mestecu Nazaretu. Od vsega bogastva in veličastva njunih prednikov jima ni drugega ostalo kakor v domačem mestu Betlehem raztrgan hlev, v katerem je Marija svoje božje dete porodila.

O, ne zanašaj se tudi ti, človek, na imenitnost svoje hiše, ne na žalost svojega rodu; pa tudi ne žaluj, če nimaš imenitne žlahte; **skrbi le za svojo lastno vrednost!** Lepe lastnosti, ki si jih osvojiš, bojo tvoja slava; svete čednosti, katere si oskrbiš, bojo tvoja stanovitna sreča.

Marija je bila žlahtnega rodu, ali to ji ni prineslo nobene vrednosti; ona se je brez vsakega madeža rodila, ali tudi to ji ni dalo nobenega zasluženja; ona je pa bila tudi od mladosti do starosti zvesta božja služabnica, lepo ogledalo vseh svetih čednosti, in ravno to je Marijo storilo Bogu tako prijetno, da jo je povzdignil čez vse angele in svetnike, da jo srečno slavijo narodi in se veselijo njenega rojstva. Prav po pravici se tudi mi razveselimo Marijinega rojstva in jo počastimo kakor dobri otroci svojo ljubo mater. "Ljubite Marijo, ki jo častite," opominja sv. Hieronim, "častite jo, katero ljubite; pa le takrat jo boste prav ljubili in častili, kadar jo boste iz vsega srca posnemali."

Kadar dobri otroci obhajajo god svoje matere, naberjo v lepem vrtu cvetočih rožic, iz njih lep venec spleto in ga hvaležno darujejo svoji ljubi materi. Ali ne bomo tudi mi ravno tega Mariji storili? Ali žlahtne rože so že ocvetele, minil je že dolgo rožni cvet, kje hočemo Mariji rožic nabrati, kako ji za rešitev venec plesti, ki bi bil vreden tako velike matere? **V lep vrt vas hočem peljati, v katerem ni nobene zime; najlepše rožice cvetijo v njem, od katerih se nobena ne obleti.** Sam večni Bog si ga je izvolil in ga je nasadil s najlepšimi rožami. Ta žlahtni vrt je blago srce Marije Device in njegove rože so Marijine svete čednosti.

PLANET-X JE PRISTAL V ESSLINGENU

Glasbeno skupino PLANET-X iz Esslingena smo v zadnjem času srečali na več prireditvah slovenske župnije Stuttgart, tukajšnjih kulturnih društev, na mednarodnem dekanijskem dnevu v Aalnu, na evropskih dnevih v Sindelfingu... Povsod so poslušalci z navdušenjem sprejeli vašo glasbo in se čudili, od kod je priletel ta mladi PLANET-X v naše okolje.

Daniel, ti si vodja skupine. Ali lahko poveš, kako je prišlo do nastanka te skupine?

V naši družini sta glasba in petje doma. Oče (Tone Rudolf), dolgoletni član pevskega zbora in narodnozabavnega ansambla, je svoje znanje in ljubezen do glasbe prenesel tudi na nas, štiri sinove. Lani spomladi smo začeli iskati primerne kandidate za ustanovitev skupine. Trije smo bili že iz naše družine: Tomas igra bas in klarinet, Boris kitaro, jaz pa harmoniko in klaviature. Najprej sta se nam pridružila Benjamin Tomec bobni in bariton, ter Štefan Miklič trobenta in vokal. Štefan se nam je pridružil že z izkušnjami, ki si jih je pridobil z igranjem v ansamblu Druga generacija iz Berlina. Malo pozneje sta prišli med nas še pevki Valentina Lazar in Barbara Košar. Barbara ima prav tako veliko izkušenj s petjem v duetu s

sestro Petro. Ta duet Petra & Babsi veliko nastopa tudi na radiu, televiziji...

Lani oktobra smo začeli z javnimi nastopi in do zdaj se jih je nabralo že kar precej.

Kakšne vrste glasbo pa igrate?

Večinoma igramo slovensko in nemško narodnozabavno glasbo. Poleg tega pa seveda tudi sodobne melodije in ritme, ki so bližje mlajši generaciji. Seveda imamo nekaj svojih skladb.

Kakšen je namen vašega igranja?

Igramo predvsem zato, ker imamo vsi radi glasbo, najprej tisto, s katero smo zrasli v naših družinah. Prav tako pa nam je blizu tudi glasba okolja, v katerem živimo. To bogato glasbeno kulturo bi radi posredovali našim rojakom, ki živijo tukaj, z našimi nastopi pred tukajšnjimi domačini in drugimi priseljenci pa želimo predstaviti našo glasbeno tradicijo in slovensko kulturo.

Vsi člani skupine PLANET-X ste rojeni tukaj, v Nemčiji. Kam pa segajo vaše korenine v domovini?

Naša družina (Rudolf) izvira s Ptuja, Benjamin Tomec ima svoje korenine v Murski Soboti, Štefan Miklič na Dolenjsken, Valentina Lazar v Celju, Barbara Košar pa v Šentjurju pri Celju.

Kakšni so vaši cilji?

Poleg teh običajnih nastopov in učenja novih melodij bi radi posneli še kakšno kaseto in zgoščenko. Naš cilj so tudi nastopi na radiu, televiziji in na raznih festivalih.

Nam lahko poveš za konec še kakšen vtis z nastopa, ki ti je ostal v spominu?

Letos spomladi smo pripravili koncert na trgu pred cerkvijo v Radovljici. Skrbelo nas je, kakšno bo vreme in kako bo z udeležbo, na koncu pa smo videli, da se je vse dobro izteklo. Med koncertom je nastalo na trgu izredno prijetno ozračje, naša glasba, ki je odmevala prek hiš in ulic, pa je privabila še nekaj poslušalcev in gledalcev iz okolice. Tisti večer se je ogrelo ne samo občinstvo, ampak - resnično, tudi podnebe!

Tudi mnogi drugi nastopi (poroke, obletnice...) so bili - vsak po svoje - lepi in zanimivi.

Ansambl Planet-X

ZAPISALI SO...

DELO, XLI/201, G. Repovž

Združiti najboljše iz SKD in SLS

"Tu sklepamo desetletni krog našega srečevanja s slovenskimi pokrajinami v duhu taborskega gibanja izpred 130 let. Tako smo vselej izražali svojo voljo in postavljali zgradbo nove slovenske krščanske demokracije." Tako je predsednik SKD Lojze Peterle pozdravil kakih 17.000 udeležencev, ki so se zbrali na velikem travniku ob robu koroških Prevalj na 10. taboru krščanskih demokratov, ki je potekal pod geslom Odprti v prihodnost. Kolone avtomobilov in avtobusov so se vse tja do 15. ure vile po Koroški do taborskega prostora. Čeprav je bilo na taboru slišati mnogo velikih in odgovornih besed, zlasti usmerjenih v prihodnost, in kljub vremenu, ki ni bilo ravno naklonjeno veseliam, je bilo razpoloženje enkratno in veselo.

V skoraj uro dolgem govoru je Peterle izpostavil mnoga vprašanja, še zlasti z zanimanjem pa so mu prisluhnili v drugem delu, ko je govoril o združevanju z SLS. "SKD je ponosna na vrednote, s katerimi je pred desetimi leti začela soustvarjati novo Slovenijo, ki so bile tudi izhodišče za delo zgodovinske SLS (ta se je maja 1992 združila s SKD), zato je SKD pravni dedič imena Slovenska ljudska stranka." Peterle je poudaril, da je SKD ves čas imela jasno politično linijo in da tako govori tudi danes. Pred osmimi leti smo ljudski stranki prvič predlagali, da združimo sile, je pojasnjeval Peterle, ne zato, da se kdo izgubi ali kdo koga premaga, ampak da na podlagi skupnih vrednot, načel in programa združimo najboljše iz obeh strank in tako dosežemo novo stranko relativne večine. "In to najboljše ste vi, člani, volivci, simpatizerji obeh strank. Vi boste demokratično odločali o tem, kaj bomo delali skupaj v dobro slovenske prihodnosti, vi boste na demokratičen način odločali o imenu in vodstvu nove stranke. Mi pa, ki smo deležni vašega zaupanja, smo odgovorni, da bo proces združevanja potekal demokratično in uspešno."

Peterle je izrazil željo, da se SKD in SLS o odprtih vprašanih ne bi pogajali, češ da se pogajajo nasprotniki. Da postavljajo skupne interese nad interese stranke, je podkrepil z dejstvom, da so to dokazali že pred šestimi leti, ko so ponudili izstop iz vlade samo zato, da bi prišlo do združitve sorodnih političnih sil. "Če nam bo to uspe-

lo, ne bo nihče ničesar izgubil, nova stranka bo več kot seštevek obeh strank. Slovenski volivci pa bodo pridobili verodostojno stranko, na katero bomo lahko stavili z vso gotovostjo."

REKLI SO...

Ob 130. obletnici vižmarskega tabora:

Marjan Podobnik:

"Poseben pomen tokratnega srečanja je v skupnem pristopu dveh strank, ki želita oblikovati prihodnost Slovenije skupaj. Ključna stvar naše skupne poti je pomen slovenstva kot takega. Če mi ne bomo zmogli povezati Slovenije tako kot leta 1990, tega nihče ne bo naredil namesto nas. In ni je stvari, ki bi nas ustavila na tisti poti, ki je za Slovenijo dobra. Vsakovrstne strankarske interese smo pripravljene postaviti na stranski tir, da bi naredili tisto, kar lahko in moramo storiti za prihodnost Slovenije," so le nekatere misli, ki jih je poudaril Podobnik.

Lojze Peterle:

"Z združenimi močmi lahko dosežemo, česar razdeljeni nismo mogli. Ne bo preprosto. Vem, da bo združevanje doživelo veliko nasprotovanja, vem pa tudi, da ljudje to pričakujejo od nas. Prihodnost ima samo tista politika, ki bo doživela ljudsko potrditev. Naj živita SKD in SLS, naj zaživi čim prej nova združena stranka!"

(Berlin) Ljubiteljice kuhanja na srečanju

PRAZNIK ZMAGOVITEGA ŽIVLJENJA

*Pridiga ljubljanskega nadškofa in metropolita dr. Franca Rodeta
na Brezjah za praznik Marijinega vnebovzjetja*

Vnebovzjetje! Praznik Marijine slave ob zadnjih ognjih poletja: praznik povečanja žene, ki je v slavi devištva rodila Odrašenika; praznik njene dovršene lepote, ki razveseljuje angele in svetnike; praznik neminljivega življenja in polnega občestva z Bogom ponižne Gospodove dekle. Praznik trdnega upanja in tolažbe za potujoče božje ljudstvo, ki se po Marijinih stopinjah, sredi preizkušenj in bridkosti, bliža svojemu večnemu cilju.

Marijino življenje se ni končalo v grobu. V Jeruzalemu sta dve baziliki, ki se razlikujeta od drugih - v obeh je prazen grob. Bazilika Božjega groba, na mestu, kamor so položili Jezusovo telo, in bazilika Vnebovzjetja s tremi votlinami, kot pričuje besedilo iz 3. stoletja: vnanja, druga notranja, in za njo tretja, manjša, "kjer je bilo na ilovnato ploskev položeno telo Blagoslovljene". To prastaro krščansko izročilo je sredi tega stoletja potrdilo nezmotljivo cerkveno učiteljstvo, ko je slovesno razglasilo, da je bila Marija po končanem teku zemeljskega življenja s telesom in z dušo vzeta v nebeško slavo.

Tako kristjan v veri vidi Marijo, kot jo je zrl apostol Janez v skrivnostnem videnju: "Žena, ogrnjena s soncem, in luna pod njenimi nogami, na njeni glavi pa venec dvanajstih zvezd" (Raz 12,1).

V Mariji je življenje zmagalo nad smrtjo. Kot nobeno človeško bitje je bila povezana z Začetnikom življenja. Od prvega trenutka bivanja pūlje v njej čisto, neokrnjeno, močno življenje, brez smrtne rane greha. In vse njene odločitve so poslej v popolni skladnosti in čudoviti sorodnosti z Njim, ki je njen Sin in njen Bog. Ker v njej ni bilo najmanjše kali smrti, Bog ni dopustil, da bi njeno telo trohnelo v grobu, ampak jo je takoj dvignil v neminljiva obzorja življenja.

Ob današnjem prazniku zmagovitega življenja se vprašamo: Kakšen je naš odnos do življenja? Ga ljubimo kot najdragocenejši božji dar? Ga sprejemamo z veseljem? Ga spoštujemo kot nekaj nedotakljivo svetega? Odgovor na ta vprašanja nam dajejo številke s svojo neizprosno go-

vorico. Medtem ko je bilo v Sloveniji v 70. letih 30.000 rojstev letno, jih je danes skoraj polovica manj. Vsako leto pa imamo okrog 14.000 splavov. Tisoči tragično manjkajočih, ki niso nikoli videli luči sonca in vzdrljeli ob lepoti tega sveta ter izkusili skrivnostni čar bivanja. Tisoči, katerih matere se niso nikoli zazrle v njihove oči in se vzradovale ob njihovem prvem nasmehu, ker je bilo njihovo življenje nasilno uničeno. Poleg tega je med nami vsak

mesec 50 samomorov, kar nas postavlja v žalostni svetovni vrh. Na naših cestah pa je letos že nad 200 mrtvih. Dodajmo tem črnim številkam še 10.000 odvisnikov, predvsem mladih, ki iščejo izhod iz stiske v mamilih.

Kaj je v ozadju tega tragičnega stanja? Praznina, notranja praznina in razklanost, agresivna vasezaprtoost in zamorenost, neznosna plitvost življenja brez upanja in brez prihodnosti. Vsemu temu pa je vzrok izguba vere v večno življenje. Kajti človeka, ki je izgubil večnost in se je njegovo življenje zožilo na bežni trenutek sedanosti, razjeda obup in ga peha v smrt ali pa ga sili v umetni raj mamil in nebrzdane spolnosti.

V ta prostor Cerkev prinaša evangelij Jezusa Kristusa, ki je prišel, da bi "imeli življenje in ga imeli v obilju" (In 10, 10). In tu smo pred čudnim paradoksom. Namesto da bi Cerkev pustili, da izpolnjuje svoje poslanstvo, jo na vso moč ovirajo in jo potiskajo ob rob družbenega življenja. Kajti naš javni prostor je zavzela - ali bolje ohranila - ideologija ateističnega mesijanizma. Tako ni videti razlike s prejšnjim režimom. Namesto nekdanjega marksizma nam vlada sedaj liberalistični laicizem. Oba pa sta v jedru ateistična. To je najbolj vidno na področju javnih glasil, predvsem tiska. Namesto da bi kritično spremljal delovanja vlade, kar je njegova naloga v demokratični družbi, se izživlja z napadi na Cerkev z namenom, da bi jo moralno diskvalificiral in ji vzel ugled pri ljudeh. Morda je tu najbolj temačna, kratkovidna in naši državi najbolj škodljiva danost tega slovenskega trenutka. In ker smo verni na tem področju v povsem neenakem položaju, nam ne preostane drugega, kot da smo izredno kritični in

da ne nasedamo krivim informacijam, zlobnim podtikanjem in pristranskim prikazovanjem dejstev.

Isti duh liberalnega ateizma prevladuje v naši šoli. Ozki krog ideologov, ki se je njihova miselnost oblikovala v času uradnega ateizma, nam je vsilil zamisel šolstva brez resnih, treznih in zares demokratičnih razprav, v katerih bi prišli do izraza vsi miselni in duhovni tokovi, navzoči v naši družbi. Ta šola torej nima nacionalnega konsenza; starši se ji upirajo, in prav tako pomemben del strokovne javnosti in civilne družbe. V tej šoli je prepovedana vsaka konfesionalna dejavnost, religija pa se dejansko nadomešča z ateistično ideologijo. Ta šola ni nevtralna, kot trdijo tisti, ki so jo zasnovali, saj povsem ignorira vernost državljanov in ima izrazito negativen odnos do Cerkve in krščanstva.

Ob vseh teh problemih ne moremo mimo gmotnih težav, ki tarejo ljudi in so vsak dan večje. Kaj stori država za zmanjšanje števila brezposelnih? Kako si predstavlja preživetje družine z nekaj deset tisočaki, ki bi jih preštel na prste ene roke? Mar niso ti problemi odsev zgrešene socialne politike, ki ji botruje sebičnost določenih krogov?

Ob naštevanju teh problemov pa nočem reči, da med nami ni poštenih in sposobnih politikov, ki se iskreno trudijo za narodov blagor in odklanjajo ideologizacijo strank. Tudi v vrstah strank z liberalnim predznakom. Nočem reči, da med nami ni kar lepo število časnikarjev, ki objektivno obveščajo javnost in niso obremenjeni s predsodki proti Cerkvi in krščanstvu. Nočem reči, da med nami ni veliko požrtvovalnih učiteljev, ki s svojim zgledom in z besedo vnašajo v šolski sistem vrednote, ki jih ta sicer ne vključuje, in vzgajajo mladi rod k poštenosti, dobroti in solidarnosti.

S temi in vsemi drugimi, "ki v srcu dobro mislijo", se moramo truditi za novo Slovenijo, v kateri bo manj morečega ozračja, manj cinizma in vulgarnosti. Za Slovenijo, ki bo bolj odprta za življenje, ki ga bo spoštovala in ljubila. Za Slovenijo, ki bo priznavala in gojila temeljne vrednote svoje evropske in krščanske kulture. Za Slovenijo notranje svobode in zlahtnosti. Za Slovenijo upanja in prihodnosti.

Naj nam pri tem pomaga Bog, ki ljubi ta narod, in nam stoji ob strani Devica in Mati z Brezij.

Spoštovani g. nadškof,

ob številnih odmevih na Vašo pridigo se tudi mi oglašamo in Vam dajemo vso podporo. To tudi javno izražamo (zaradi dopustov in počitnic nekoliko pozno) in Vam želimo veliko moči za vztrajnost in odločnost pri opravljanju Vašega poslanstva!

Javna podpora nadškofu dr. Francu Rodetu!

Podpisani Slovenci iz Stuttgarta in okolice se pridružujemo vsem, ki dajejo javno podporo nadškofu Rodetu. Nekateri mediji so dali neomejen prostor slepim in zlonamernim razlagam njegove pridige ob prazniku Marijinega vnebovzjetja na Brezjah.

V demokratični in pravni državi so v ospredju pravice človeka in možnosti, ki mu jih družba omogoča, da jih uresniči in doseže. Normalno je, da so politika in vsi dejavniki civilne družbe vsak s svojega vidika partnerji v službi za blaginjo posameznika in vse skupnosti. Tako ni nekaj izjemnega, če predstavniki Cerkve javno izražajo svoje mnenje, podajo svoje gledanje in predloge ter sodelujejo pri skrbi za duhovno in gmotno blaginjo.

G. nadškof je v pridigi podal kratko diagnozo in povedal, da smo kristjani pripravljeni pomagati pri reševanju težavnih zadev, ki pestijo posamezne ljudi in vso družbo.

Nerazumljivo nam je, da so številna glasila v Sloveniji ponudila prostor tako grobim napadom, podtikanju in zlonamernim razlagam, da je to preseglo dopustno mejo neokusnosti in kaže na načrten napad na osebnost nadškofa ter javni linč najvišjega predstavnika slovenske Cerkve pred slovensko javnostjo.

To grobo odzemanje osebnih pravic nadškofa je nepošteno klevetanje Cerkve in poniževanje vseh slovenskih kristjanov.

S to izjavo zavračamo tak odnos nekaterih javnih glasil in novinarjev do nadškofa ter mu dajemo javno podporo. Strinjamo se z njegovimi izjavami, sprejemamo njegove pobude in smo pripravljeni s krščanskim pristopom v nagovorjenih problemih pomagati za dobrobit vsakega državljanja naše domovine.

*Janez Šket, izseljenski duhovnik,
in 40 podpisnikov*

A N G L I J A

LONDON

Letošnje poletje je bilo sorazmerno kratko. Razen precej toplega julija, ko je najvišja temperatura v Londonu dosegla kar 30 C, drugih pravih poletnih dni ni bilo. Mesec avgust je bil zelo deževen in pogosto kar hladen. Šele na koncu meseca je bilo v Londonu spet nekaj toplih poletnih dni. Kljub deževnemu poletju pa so v Anglijo kot ponavadi prihajali številni turisti, med njimi tudi Slovenci. V našem domu je bilo poleti več mladih, ki so se učili angleščine, kot pa turistov. Obiskalo nas je tudi kar nekaj duhovnikov in misijonarjev - nekateri so pri nas tudi bivali. Naj omenim že običajen "poletni" obisk dveh dobrih prijateljev Našega doma: dr. Toneta Jamnika in dr. Jožeta Urbaniča. Slednji že kakih 10 let poletni nadomešča na župnijah St. John's Wood in London Colne. Prof. Jamnik pa je študijsko razpet med Oxfordom, Cambridgeom in Londonom. Zelo rad prihaja na obisk v Naš dom in po potrebi tudi pastoralno deluje. Letos je v Londonu od srede junija do srede julija nadomeščal našega župnika g. Igor Krašna, duhovni pomočnik v župniji Videm Dobropolje. Pri upravi doma pa nam je pomagal Jernej Šuštar iz Dobropolja, študent ekonomske fakultete. V londonski župniji Bow (vzhodni London) je nadomeščal župnika g. Jernej Marenk, dosedanji duhovni pomočnik v Cerkljah na Gorenjskem in z nadškofovimi dekret-

tom letos postavljen za spirituala in prof. verouka na škofijski gimnaziji v Šentvidu nad Ljubljano. Med 17. in 24. avgustom je bil na obisku tudi kranjski dekan Stanko Zidar; ker je bil prvič v Angliji, so ga zanimale predvsem znamenitosti angleške prestolnice. Ogledal si je tudi Canterbury - anglikanski Vatikan.

V Londonu se je na vzgojeslovnem seminarju jezuitov iz vsega sveta mudil tudi predstavnik slovenskih jezuitov, p. Jože Roblek. Naj omenimo še dve laični misijonarki, ki sta se ustavili v našem domu pred vrnitvijo v Zambijo; junija Katarina Ferjančič iz Vipave, julija pa Marija Anžič iz Ljubljane. Obeh misijonark smo bili zelo veseli, saj sta nam prinesli dosti novic s svojega misijonskega področja in od slovenskih misijonarjev v Zambiji.

Nadvse veseli in počaščeni smo bili, ko nas je v nedeljo, 8. avgusta, obiskal msgr. Janez Pucelj iz Münchna, delegat in predsednik Zveze slovenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi. Njegov kratek obisk je bil pomemben za našega župnika in za Naš dom. Naj omenim, da je msgr. Pucelj soskrbnik Našega doma in v resnici glavni ter največji dobrotnik naše misije v

Londonu. Brez njegove gmotne pomoči niti Naš dom niti naša misija v Združenem kraljestvu ne bi mogla delovati, še posebno zdaj, ko nam mednarodna katoliška organizacija Pomoč Cerkvi v stiski (Aid to Church in Need) ne more več pomagati. Zato je skrajni čas, da slovenska vladajoča garnitura (klíka) vrne slovenski Cerkvi premoženje, da bo ta mogla vzdrževati slovenske katoliške misije po svetu.

Z rednim slovenskim bogoslužjem za rojake v Londonu smo začeli na drugo nedeljo v septembru ob 5. uri popoldne v kapeli našega doma. Slovenske sv. maše bodo vse do junija 2000 vsako drugo nedeljo v mesecu ob isti uri.

Miha Rehberger - sedemdesetletnik

Maja je v Bedfordu v krogu domačih praznoval svoj sedemdeseti rojstni dan naš dobri in zvesti član slovenske katoliške skupnosti v Veliki Britaniji Miha Rehberger.

Rodil se je 26. maja 1929 v Preddvoru pri Kranju materi Ivani (roj. Balantič) in očetu Mihaelu Rehbergerju. V družini je bilo deset otrok, preživeli so le štirje - dva fanta in dve dekleti. Dobro in globoko verno mamó so ko-

Ob Mihoi 70-letnici so se zbrali vsi njegovi najbližji.

munisti umorili že marca 1943, ko so začeli svoj krvavi pohod tudi na Gorenjskem, ne proti okupatorju, ampak proti zavednim Slovencem in katoličanom - njihovim "razrednim sovražnikom".

Z že pokojnim bratom Jožetom, gojencem Škofovih zavodov v Šentvidu (zaradi vojnih razmer in ukinitve škofijske gimnazije je maturiral na klasični gimnaziji v Ljubljani), sta (Miha je bil komaj 16-letni pobič) odšla v begunstvo. Iz Vetrinja sta leta 1949 prispela v Anglijo - z zadnjim transportom slovenskih vojnih in političnih beguncev.

V Bedfordu sta se zaposlila v največji tovarni opeke v Evropi, v "London brick industry", kjer sta ostala štiri leta. Miha se je preusmeril v avtomobilsko načrtovanje, kjer je ostal celih 38 let - vse do svoje upokojitve leta 1994.

Ob srečanjih rojakov, zlasti pri slovenskih mašah, se je Miha spoznal z zelo dobrim in vernim primorskim dekletom, Gabrijelo Vidmar, ki jo je zaprosil za roko. Leta 1954 sta prjela zakrament sv. zakona v cerkvi sv. Jožefa v Bedfordu. Poročil ju je msgr. Ignacij Kunstelj, Topel slovenski dom sta si ustanovila v istem kraju. Kmalu sta se jima rodila dvojčka: sin in hčerka. Sin Miha je diplomiral na univerzi v Nottinghamu iz kemije; že 20 let je v službi pri "Nationwide Building Society", kjer ima zelo odgovorno delo. Kot strokovnjak na svojem področju mora veliko potovati po Angliji, Evropi in drugih celinah. Poročen je z Eleonoro, s katero imata tri čudovite hčerke. Hči Francka je študirala jezikoslovje na univerzi v Cardiffu (Wales) in diplomirala iz francoske književnosti. Najprej je bila zaposle-

Miha Rehberger, sedemdesetletnik

na na katoliški srednji šoli, kjer je poučevala francoščino in nemščino. Nato se je poročila z Brianom, odličnim katoličanom in vrhunskim znanstvenikom. Rodili so se jima trije krasni fantje. Francka se je morala za nekaj let posvetiti samo družini. Pred kakim letom pa se je na novo zaposlila (part time). Zdaj poučuje na osnovni šoli glasbo in angleščino. Je tudi cerkvena organistka. Brez očeta Miha, mame Gabrijele in njune hčerke Francke si ne moremo zamišljati slovenskih srečanj v Bedfordu, zlasti ob misijskih in slovenskih dnevih. Miha in Gabrijela ob pomoči svoje hčerke odlično pripravita slovenske maše in srečanja. Francka je naša nepogrešljiva organistka pri mašah v Bedfordu in pogosto tudi v Londonu. Čeprav z družino živi daleč od cerkve, vedno rada prihaja na pomoč naši skupnosti. Njena navzočnost pomeni glas orgel in ubrano petje v cerkvi.

Miha in njegova žena Gabrijela sta že nekaj let upokojena. Kakor nekdanj še vedno z isto vnemo in veseljem pomagata in sodelujeta pri cerkvenih dejavnostih tako na angleški fari kot tudi pri slovenskih mašah in prireditvah naše skupnosti. Bog naj jima

povrne s svojim blagoslovom: s srečo, z ljubim zdravjem in z vsem dobrim.

Našemu dobremu in požrtvovalnemu Mihu slovenska skupnost v Veliki Britaniji in katoliška misija v Londonu kličeta na mnoga in zdrava leta. Bog Vas živi, dragi Miha!

*ŽPS slovenske katoliške misije
v Veliki Britaniji*

V prejšnji številki NL ste lahko prebrali zapis o zdravnici dr. Anki Pečnik, ki je postala članica Royal Collegea of Child's Health and Pediatrics v Londonu. Čeprav z majhno zamudo tokrat objavljamo še njeno sliko, da jo boste, dragi bralci, lažje spoznali. Tudi uredništvo NL se pridružuje dobrim željam naše skupnosti v Veliki Britaniji.

V septembrski številki NL, str. 14, nam jo je pri podpisu k sliki zagodel tiskarski škrt. Podpis se pravilno glasi: Udeleženci Slovenskega dneva v Rochdaleu zbrani v dvorani.

Za neljubo napako se bralcem iskreno opravičujemo.

Hvala za razumevanje!

Urednik NL

VABILO

na slovenski misijonski dan v Bedford, v soboto, 9. oktobra, ob 4. uri popoldne

Vse rojake in druge prijatelje slovenskih misijonov in naših misijonarjev lepo vabimo na vsakoletni slovenski misijonski dan v Bedford v soboto, 9. oktobra. Misijonski dan bomo začeli s sveto mašo ob 4. uri popoldne v župnijski cerkvi sv. Križa (The Holy Cross), 355 Goldington Road. Po sv. maši se bomo zbrali v župnijski dvorani k pogostitvi z misijonsko tombolo in srečelovom.

Iskreno in prisrčno vabljeni!

Gabrijela in pripravjalni odbor

B E L G I J A

MAASMECHELEN

Ob pobratenu med tukajšnjo občino in Škofjo Loko je bila na sporedu tudi sveta maša. Zbrali smo se v dekanjski cerkvi že pred mašo. Mlada citrarka Polona Vreček iz Šenčurja je z nabožnimi melodijami uglasala srca na bližajoči se sveti dogodek dvojezične maše. Dekan Servac je farane in goste iz Slovenije najprej pozdravil; v prvih klopeh so sedele pomembne osebnosti iz obeh občin, predvsem oba župana. Med evharističnim in daritvenim oltarjem je bil domači župnijski zbor, na koru pa oktet Ceh.

Narava slovenske melodike je pač takšna, še posebej, kadar jo izvajajo tako kvalitetni zbori, kakor je Ceh, da še posebej v tujini Slovencu srce poskoči, pa še sveti ponos se pridruži, pomešan s kančkom "važnosti", češ, "to smo pa mi, Slovenci".

In da ste videli prijatelje Flamce! Vsi so se ozirali proti koru, če morda takšno petje ne prihaja iz nebes. Dihati si niso upali, da ne bi motili polnosti akordov ob izvajanju Troštovte maše. Med obhajilom pa še tamburaški orkester Bisernica!

Slovenski duhovnik Lojze pa je svoj dovoljeni delček pridige začel kar po nizozemsko, seveda potem prevedel in še malo obogatil po slovensko. "Dragi dekan, spoštovani flamski prijatelji!

V imenu slovenskih rojakov se vam želim iz srca zahvaliti, da smemo danes skupaj obhajati sveto evharistično daritev v vaši cerkvi.

Pobratenje med občinama Maasmechelen in Škofja Loka je korak naprej in dokaz, da smo kristjani povsod, po vsem svetu in resnici ena sama družina. Bratstvo med narodnostmi je v Limburgu in v celi Belgiji živelo že dolgo. Čedalje bolj sem prepričan, da bomo vsi skupaj ustvarjali dobro in lepo prihodnost, če se bomo med seboj dobro poznali, če bomo cenili vsakemu lastne vrednote. Kot Jezusovi učenci imamo vsi isti cilj v Očetovi hiši. Vztrajajmo torej skupaj na poti z Njim kot prijatelji in bratje."

Po maši so ljudje z navdušenjem govorili o sodelovanju obeh narodnosti in prosili dekana, naj še kdaj kaj takega omogoči.

Pred cerkvijo pa jih je presenetila slovenska gostoljubnost. Vsakdo je bil postrežen z žlahtno slovensko kapljico in gorenjskim pecivom, ki so ga stregle prijazne in prikupne gostje iz Slovenije.

Ob slovesnosti podpisa listine o pobratenuju v soboto zvečer je škofjeloski župan Draksler rekel, da se bodo v Maasmechelen naučiti tudi kaj koristnega glede vodenja občine. Meni se je zdelo primerno nekaterim iz škofjeloske delegacije "podčrtati" to županovo obljubo, in sicer naj se učijo tudi tega, da se ob podobnih slovesnostih lahko vključi tudi domačega dekana in omogoči skupno nedeljsko mašo.

Še moje razmišljanje

Veter zahodnih demokracij vsekakor vsebuje tudi mnogo sestavin za dušo in srce, za večnost in ne le za sedanjost. – Pogosto samozadostna, – "najboljša, najsvobodnejša, najpravičnejša..." demokracija na stičišču z Balkanom na sončni strani Alp bo morala pojmovanje glede svojih "naj..." spremeniti v luči evangeljske svobode. Tukaj brez pomislov prihajajo v cerkev ljudje vseh poklicev: šolniki, policisti, oficirji... Kako je v moji ljubi domovini, pa, dragi bralci, sami dobro veste, čeprav je "oče naroda" nekoč obljubil: "Nič več ne bo tako, kot je bilo..."

V Belgiji na stenah šol, poštnih uradov, gostiln, mnogih hotelov... visi križ, ne le slika kralja.

Kako srečen je lahko kristjan, ki se ne obeša na minljive in tvegane ideologije, pogosto zločinske in tiranske. **Kristjani vemo, da Resnica osvobaja.**

Alojzij Rajk

LISTINA O POBRATENJU med občinama Maasmechelen in Škofja Loka podpisana!

Že od leta 1995 se predstavniki občin Maasmechelen in Škofja Loka pogovarjajo o medsebojnem pobratenuju. Leta 1997 je prva uradna delegacija Škofjeločanov obiskala občino Maasmechelen. Pod okriljem Evropske zveze se je takrat začela prva triletna doba "medsebojnega spoznavanja". Leta 1998 je prvič uradna delegacija iz Maasmechelen vrnila Škofji Loki obisk, s čimer so se poglobili stiki ter se na vseh področjih začeli pogovori, poglobljanje medsebojnega spoznavanja ter izmenjava mišljenj.

Med letošnjimi poletnimi počitnicami pa je končno prišlo do podpisa listine o pobratenuju, ko je uradna delegacija iz Škofje Loke obiskala Maasmechelen. Prva doba triletnega spoznavanja se zaključí, ko bo občina Maasmechelen spomladi leta 2000 Škofji Loki vrnila obisk. Od leta 2000 naprej pa bosta občini sodelovali po celoletnih projektih, ki jih je treba skrbno pripraviti, da jih odobri Evropska zveza.

Slovesno pospisovanje Listine o pobratenuju je bilo v soboto, 21. 8., v kulturnem domu, kamor je bilo vabljeno krajevno prebivalstvo. Teden od 20. do 25. 8. je bil zamišljen kot "škofjeloški teden", ki ga je pripravila 95-članska škofjeloška delegacija: skupina žensk, ki so prikazale ročna dela in slovensko kuhinjo, folklor, oktet Ceh, tamburaški orkester Biserica, citrarka Polona Vreček, klub študentov z mladinsko glasbo, košarkarji, balinarji, Loka turist, fotografski klub Ažbe, lokostrelci, občinski svetniki in uradniki. Programske točke so se v celem tednu vrstile po vseh naseljih občine.

Po sprejemu gostov pri občinskem skladišču (20. 8.) je bilo kosilo, predstavitev in obrazločitev programa ter razmestitev pri družinah gostiteljih. Zvečer so se po različnih krajih vrstile razne dejavnosti: srečanje košarkarjev, balinarsko tekmovanje, srečanje "kuharic" in predstavitev ročnih del, mladinski ples, kulturni koncert.

V soboto je več kot polovica gostov že od zgodaj zjutraj naprej sodelovala pri slovenski promocijski stojnici na eni od največjih tržnic: kulinarika, ročna dela, turizem, folklor, petje, glasba, lokostrelstvo. Popoldne so imeli gostje voden ogled po občini Maasmechelen (z ogledom rudarskega muzeja) in po mestu Maaseik. Zvečer je bila v kulturnem domu med kulturnim programom kratka uradna in slovesna akademija s sprejemom, ko sta oba župana pred slovenskim in flamskim občinstvom podpisala listino o pobratenuju med občinoma. Sledil je ples ob slovenski glasbi.

V nedeljo, 22. 8., je bila v glavni dekanijski cerkvi dvojezična maša, pri kateri so se spet predstavili slovenski kulturniki iz Škofje Loke. Po maši je bilo veselo srečanje s krajevnimi farani ob kozarčku in raznih slovenskih dobrotah. Popoldne se je program nadaljeval v domačih strelskih klubih. Nekateri so se udeležili piknika slovenskega zbora Slomšek, na katerem so nastopili folklor, oktet, tamburaški orkester in citrarka, drugi pa so se odpravili na razna pobratenska srečanja. Najprej so se gostje sprehodili z vodičem po gozdni pešpoti. Sledila je povorka s prikazom šeg in navad, pri kateri so nastopili vsi štirje še obstoječi maasmechelski strelski klubi. Na koncu povorke so lahko slovenski gostje

sodelovali pri običaju "sekanje stebra". Vsak gost je lahko pod nadzorstvom strelskega mojstra spročil 3 krogle z veliko puško na visoko v zraku postavljene cilje (način krajevnega streljanja). Istočasno so škofjeloški lokostrelci kazali svoj način streljanja z lokom. Proti večeru so še enkrat nastopili folkloristi na letnem farskem prazniku v rudarskem naselju.

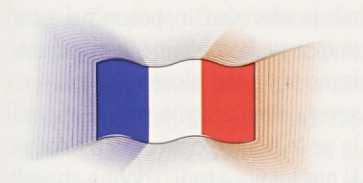
Najbolj raznolik in zabaven del programa škofjeloškega tedna je bil za nami. V ponedeljek, 23. 8., so dopoldne sledile delavnice in ogled občinskih objektov in projektov po skupinah: mladina, šport, turizem in gostinstvo, okolje in urejanje prostora, policija, gasilci, gospodarstvo in industrija, kmetijstvo, socialno delo, integracija in invalidsko delo, politika in občina. Popoldne je sledil voden ogled mesta Maastricht, zvečer pa še srečanje z javnim centrom za socialno delo pri večerji, prijateljska tekma v dvoranskem nogometu in prosta zabava v gostilni s karakami.

V torek so vsi gostje odšli na turistični izlet v Bruselj; obiskali so flamski parlament ter si ogledali središče in okolico Bruslja. Petdnevni program se je končal zvečer s slovesno zabavo in izmenjavo daril.

Še enkrat se je potrdilo, da smo dejansko pobrateni, ko so škofjeloškemu županu izročili vokvirjeno dvojezično Listina. Delegacija iz Maasmechelen bo do spomladi leta 2000 pripravila "flamski teden" v Škofji Loki.

Polde Cverle

**BERITE
NAŠO LUČ!**

F R A N C I J A

PARIZ

Med počitnicami je Pariz prazen. Le turisti iz vseh dežel in barv sveta hitijo sem in tja, da si na hitro ogledajo zanimivosti in umetniške lepote, ki jih ta kraj kaže v vsej razsežnosti. Človek se vpraša, ali sem v Evropi, v Aziji ali v Afriki? Vse je namreč pisano in slišijo se jeziki vseh narodov sveta. Pariz v tem času postaja pravo babilonsko mesto. V slovenskem domu v Chatillonu se v tem počitniškem času srečujemo z mnogimi Slovenci, ki so razseljeni po svetu. Duhovnik in gospodinja se morata neprestano prilagajati vsakemu v vsem, zato ni nič čudnega, če se zvečer pozno v noč utrujena sprašuje: "Ali se splača biti v službi vsakemu?" Kajti naši ljudje so zahtevni in vsak misli, da smo v vsem na razpolago samo njemu in njegovim željam. Vsaki dan slišiva isti stavek: "Pariz je lep, je čudovito mesto in bogastvo umetnin je enkratno!" **Slovenski dom v Parizu je koristen za vse Slovence po svetu in od doma.** Poleg turistov pa v tem času gostimo bolne otroke na srcu, ki prihajajo iz Slovenije na operacijo, kar nam delo še poveča. Poslanstvo slovenskega doma v Chatillonu je zelo pomembno, saj daje zavetje vsakemu, ki išče pomoč v nasvetih in v vsakdanjih stiskah. Ga. Vidmarjeva, sem je prišla s svojim otrokom, je dejala: "Brez slovenskega doma bi se težko znašla. Dom je nekaj drugega kot hotel, kjer

si le številka. Hvala slovenski Cerkvi, da ga je tako lepo uredila za Slovence v Parizu. Zdaj bolj razumem poslanstvo duhovnikov po svetu, ker imajo samo eno skrb: Biti v službo človeku v stiski." To priznanje pove več, kot vse druge laskave besede, ker je prišlo iz srca matere, ki je bila v stiski zaradi nujne srčne operacije svoje 16-mesečne hčerke.

Poleg vseh obiskov smo pospravljali slovenski dom. Veliko dela je bilo z urejevanjem knjižnice. Za to delo gre vse priznanje Robertu Janežu, ki je več tednov delal in čistil, urejeval in pregledoval vse knjige; zdaj so urejene, kot je treba. Z Robertom sva imela ves dan črne in prašne roke, saj je bila marsikatera knjiga polna prahu. Sam sem po minitelu iskal točne naslove Slovencev po vsej Franciji. Neprestano ugotavljam, da se naši ljudje zelo pogosto selijo iz kraja v kraj in nam nič ne povedo za spremembo naslova. Nekateri pa celo spremenijo svoj priimek in ime zaradi pridobivanja francoskega državljanstva. Vse te spremembe ovirajo naše pastoralno delo. Vsako slovensko osebo prosim, da nam redno sporoči vse spremembe. Samo tako bomo uredili statistično stanje Slovencev v Franciji. Še nekaj bi vas prosil: če ste v vaših družinah imeli hčerke in so se poročile, so gotovo spremenile priimek in s tem zbrisale vsako možnost, da bi njihove priimke dobili na minitelu. Samo starši bi nam lahko sporočili njihovo poroko in spremembo priimka. Velika škoda bi bila, da bi se zgubile vse sledi za njimi.

Počitnice so za nami. Pred nami je nova doba dela in ustvarjanja. Slovenska Cerkev želi, da bi se vsi ljudje dobre volje doma in po svetu vključevali v delo za oblikovanje

človekove osebnosti na vseh poljih. Ne bojmo se dela, temveč svobodno glejmo v zrcalo Slovenije, ki je naša mati. Ljubimo jo in naredimo vse, da bomo res ambasadorji slovenske kulture, jezika in vere v svetu. Naš novi blaženi škof Anton Martin Slomšek, naj nam bo v zgled, kako je treba ljubiti svoj dom, jezik in vero.

Štefan Weindorfer (1909-1999)

Iz mesta DRAVEIL je prišla novica, da nas je za vedno zapustil Štefan Weindorfer. Rodil se je 26. julija 1909, očetu Jožefu, občinskemu županu, in materi Mariji, rojeni Grufol, v župniji Kog v Prekmurju. Kot mi je sam dejal: "Moji starši so me vzgajali v lepoti vere in v spoštovanju vsakega človeka. Trudili so se, da so nam dali vse. Največja skrb mojih staršev je bila, da živimo po božjih zapovedih, da se imamo radi in da delamo kot Bog zapoveduje. Te vrednote so bile v mojem življenju največje bogastvo in dota, ki so mi jih poklonili oče in mati. Redno smo molili rožni venec in še zdaj ga molim kot v času mojih otroških let!" Pokazal mi je rožni venec, ki ga je vedno nosil s seboj in z njim pletl vrstico milosti, ki ga je gotovo vodila do Marije, Matere božje. V tem bi lahko bil marsikateremu od nas zgled zvestobe Mariji, Kraljici rožnega venca. Njegova življenjska pot je bila dolga, težka, a lepa, saj je vse, kar koli je delal, naredil z nasmehom na obrazu. Njegov značaj je bil jasen, pristen. V Francijo v Pariz je prišel leta 1927. Najprej se je zaposlil kot železničar. Nato je šel na deželo in delal na kmetiji, kjer je spoznal svojo bodočo ženo Yvono. Iz tega zakona se je rodila hčerka Marija, ki mu je ostala zvesta do njegove smrti. Več let je delal tudi v bolnišnici v Versaillesu kot bolničar. Z ženo

Yvono sta se trudila, da sta si kupila v MARGINYJU lepo hišo, v kateri sta sprejemala svoje prijatelje in tudi slovenske duhovnike. Rad je povedal, da je bil pri njegovi mizi tudi škof Rožman. Pri predzadnjem obisku pred smrtjo mi je dejal: "Gospod, škof Rožman je bil svetnik, ker je znal vse odpustiti, čeprav je bil zasmehovan, ponižan. Poklonil mi je sliko iz leta 1957, na kateri so škof Rožman, prelat Nace Čretnik in vsi iz njegove družine. Leta 1996 mu je umrla žena Yvona; od tedaj do smrti je prenašal samoto v starčevski hiši. Bil je že zelo šibak, mučile so ga tudi blodnje. Zadnje dni svojega življenja je bil v bolnišnici, kjer sta hčerka Marija in njen mož Jean-Luc bedela vse dni in mu stregla po njenih močeh. Pogrebno mašo in pridigo je imel g. Silvester Česnik in domači župnik. Pri pogrebu je bilo mnogo ljudi, saj je pokojni Štefan imel mnogo prijateljev.

Ob zemeljskih ostankih rajnega Štefana smo vsi skupaj doživeli resnično vero, ki jo je živel v polnosti svojega življenja. To skupno krščansko upanje smo ob odprtem grobu izpovedali s pesmijo: "Ko zarja zlati nam gore."

Hčerki Mariji, možu Jean Lucu, vnučinki Juliette in Laurence in vsemu sorodstvu doma in po svetu slovenska katoliška skupnost izreka globoko sožalje. Pokojnemu Štefanu pa želimo, naj počiva v miru v naročju Marije, Kraljice svetega rožnega venca!

MERICOURT

Avgust je mesec počitnic, a tudi številnih romanj. Naše župnijsko občestvo se je na veliki šmaren zbralo pri Mariji v Loretu poleg mesta ta Arras. Tu se že leta ob isti uri

srečujemo z loretsko Marijo Slovenci iz severne Francije. To je potrdilo tudi letošnje srečanje, saj je prišlo več kot tristo ljudi k Kraljici miru in vseh milosti. Somaševala sta g. Aleksander Skapin, ki odhaja na Slonokoščeno obalo, in g. Janez Mesec, ki odhaja na Madagaskar. Ljudje so ju lepo sprejeli in jima darovali vso pušico za njune potrebe v misijonih. Tako je to srečanje dobilo tudi misijonsko razsežnost. Med sv. mašo je g. Janez z zborom pod vodstvom g. Franca Razložnika z jasnim in lepim glasom podprl vesele melodije. Zbrani smo bili iz vseh predelov Francije in celo nekaj slovenskih Belgijcev je bilo med nami. Med pridigo je g. Česnik je orisal Marijino veličino v našem življenju. Spodbudil je vernike, naj bodo čistilci Nje, ki je Mati vsega ljudstva sveta. Blaženi Anton Martin Slomšek je bil čistilec Marije, Matere slovenskega naroda. Na koncu sv. maše smo zapeli pesem Marija skozi življenje, ki nas je zazibala v sen lepote in zvestobe do Cerkev, naroda in sveta. Predsednik Društva sv. Barbare g. Vinko Razlož-

(Neuilly en Thelle) Hervé Dronet
in Béatrice Šabec

nik je slovesno in pokončno nesel prapor sv. Barbare in s tem pokazal, komu so zvesti slovenski rudarji na severu. Pred cerkvijo smo se ustavili in se še dolgo pogovarjali o težavah, ki nas tarajo, a tudi o dobrih stvareh. Aleksander in Janez sta se lepo vpletla v pogovore in ljudje so ju spraševali mnogo stvari. Postavilo se je tudi tipično francosko vprašanje: "Zakaj odhajate v misijone, ko Evropa postaja misijonska dežela? Slovenci s severa Francije že 6 let nimamo rednega duhovnika! Ali ne bi bilo bolje, da bi nekdo prišel med nas iz Slovenije?"

4. septembra smo se zbrali k sv. maši ob 17. uri in z njo začeli novo veroučno leto. Ga. Milka, ki že leta poučuje verouk naše najmanjše otroke, se je tudi letos obvezala, da bo to delo nadaljevala; nekatere je treba pripraviti že na sveto birmo. Tako smo to leto izročili v božje varstvo in si razdelili spored rednih sv. maš v kapeli sv. Barbare v MERICOURTU. Bog daj, da bi bilo tako.

Janez Guzelj (1925-1999)

1. junija popoldne smo dobili telefonsko sporočilo, da je v bolnišnici v Lensu umrl g. Janez Jean Guzelj. Pokojni se je rodil v Račah na Štajerskem. Družina je bila zelo verna in tak je ostal g. Janez do smrti. V Francijo je prišel s starši in se polagoma vključil v francosko življenje. Težko je preživljal svojo družino. Poročil se je z Martino Znidaršič in s skupnimi močmi sta vzgajala svoje otroke in jih privedla do zasluženega kruha. Pogrebno mašo v cerkvi Notre Dame de Boulogne v Lensu je daroval g. Česnik. Med pridigo je razlagal, kaj je smisel življenja in smrti. Ker je bila velika večina prisotnih Francozov, smo pesmi peli v obeh

jezikih. Ker pa je v škofiji Arras zaradi pomanjkanja duhovnikov nekako prepovedano imeti pogreb z mašo, sem bil odločen po telefonu z župnikom, da družina Guzelj želi in zahteva pogreb s sv. mašo. Dovolil mi je s pripombo: "Če je res slovenski običaj tak, pa naj bo za enkrat." Tako smo pokojnega Janeza Jeana pokopali po krščanski navadi in ga položili v blagoslovljen grob z molitvijo, naj mu Bog da večni pokoj in mir.

Ženi Martini, otrokom, vnukom in vnukinjam, bratom in sestram, nečakom in nečakinjam ter vsemu sorodstvu slovensko katoliško občestvo izreka globoko sožalje. Pokojnemu Janezu pa kličemo: "Počivaj v miru in naj ti bo Bog plačnik za vse!

Silvester Česnik

FREYMING - MERLEBACH

Veliko število slovenskih romarjev iz Merlebacha, okolice in tudi iz bolj oddaljenih krajev se je 1. maja zbralo **pri slovesni sv. maši v Habsterdicku**. Ta dan si vsak Slovenec želi priti v ta kraj, kjer kraljuje naša brezjanska mati, da ji zaupamo svoje težave, veselje, da si izprosimo njenih milosti ter začnemo mesec maj z njenim blagoslovom.

Po slovesni sv. maši smo se zbrali v prostorih slovenske misije v Merlebachu. Na raznju pečen prašiček je že kar običajen za ta dan. Kosilo je bilo odlično pripravljeno in je vsem prijetno teknilo. Prašička nam že vsa leta mojstrsko speče g. Sajovec. Vsakokrat tudi lepo okrasimo prašičjo glavo, ki jo lahko udeleženci zadenejo na srečkah. Že dvakrat je ta dobitek os-

Pri krstu Camille Šumej

rečil gospo Cvetkovo iz Alzacije. Čestitamo!

Lep prvomajski dan smo zaključili z litanijami Matere božje. Naš duhovni gost je bil g. Česnik iz Pariza.

Slika brezjanske Marije bila v tej romarski cerkvi Habsterdick vložena v eno bočnih oken leta 1998. Za Slovence s tega območja je to velikega pomena. Kakor mi lahko strmino v to okno, tako bodo tudi naši prihodnji rodovi bili ponosni na starše in njihove prednike. Rekli bodo: tu se je molilo po slovensko,

pela slovenska Marijna pesem, tu je kraj, kjer so naši ljudje doživeli milost in blagoslov kraljice Slovencev.

7. maja zjutraj smo se s polnim avtobusom odpeljali proti Lisieuxu.

Dolgo načrtovano romanje se nam je uresničilo. Pridružil se nam je tudi župnik Kamnižin bil naš duhovni vodič. Proti večeru smo prišli do vznožja sv. Terezike, kjer nas je pristočno sprejelo osebja doma "Louis in Zeli Martin". Dom se imenuje po starših sv. Terezike, vodijo pa ga mlada dekleta misijonarke iz različnih

Skupina romarjev slovenske katoliške misije Freyming-Merlebách pred baziliko v Lisieuxu

Po poroki tudi Slovenci v Franciji radi zapojemo.

dežel sveta. Po vsakem obedu smo bili deležni njihovega ubranega pe-tja. Pele so izvirne pesmi, ki jih je napisala sv. Terezika.

Naslednji dan smo imeli sv. mašo v cerkvi pri sestrah karmeličankah. Za zidovi te cerkve je samostan, v katerem je preživela sv. Terezika svoje življenje od 16. leta dalje. Vodnica nam je čudovito prikazala njeno življenje, tako da smo lahko dojemali in občudovali svetnico sv. Terezijo, cerkveno učiteljico in veliko zavetnico vseh, ki iščejo ljubezen do bližnjega in Boga. V njeni poeziji, ki jo je pisala

v svojem skitem koticu, odseva sama ljubezen do Marije in Kristusa.

9. maja zjutraj smo imeli sv. mašo v kripti bazilike. Po njej smo se odpeljali na izlet v Mont-St-Michel.

Lisieux smo zapustili 10. maja in ubrali pot prek morske obale in znanega čudovitega mostu "Normondija" do skalnatih pečin Etrotat. Narava je zares čudovita in lahko slavimo Boga Stvarnika za ta prečudoviti svet.

V Merlebach smo se srečno vrnili v poznih urah. Vsi zadovoljni smo se

razšli od štiridnevnega potovanja. S seboj smo odnesli čudovite spomine, v srcih pa čutili srečo in blagoslov sv. Terezike.

Pri Šumejevih v Stiringu so praznovali lep družinski praznik: Fani in Leonard Šumej sta praznovala 40 let skupnega zakonskega življenja. Toplo jima čestitamo z željo, da jima Bog nakloni zdravja in še veliko srečnih let skupnega življenja.

Jožica Curk

N E M Č I J A

BERLIN

Počitniški utrinki

Počitnice v Sloveniji so za nami, ostali so le spomini. Tudi berlinski Slovenci smo se dodobra odpočili, se naužili morskega in gorskega zraka, se sprostiti na raznih srečanjih in se duhovno obogatili vrnili v Berlin. V tem času smo se poslovili od dveh naših faranov. **Najprej je po hudi in težki bolezni umrla Božičeva mama iz Loga pri Sevnici**, mama Karlija in Marije, naših prizadevnih faranov, kmalu potem pa še **mama Francija Žirovnika z Britofa pri Kranju**, za katero je pogrebno mašo daroval in se od nje poslovil župnik Dori.

Prijatelji Naše luči smo se z župnikom Dorijem in prijatelji iz Slovenije zbrali pri naročniku Naše luči, vinogradniku Jožetu Slavincu v Mihalovcih. Najprej smo se udeležili svete maše v cerkvi Vseh svetnikov na Sve-

Spomin na vesele dni. Skupaj s prijatelji smo se lani poleti zbrali v lovski koči na gori pri Zabičah. Hvala vam za prijetno družbo, še zlasti pa hvala Uljanu in njegovi ženi Mariji.

Vaš hvaležni B. J.

tinju. Cerkev stoji na čudovitem hribočku v osrčju Jeruzalemsko-ormoških goric. Mašo sta darovala domači župnik Janko in naš župnik Dori. Čeprav je bilo bogoslužje sredi tedna, so si cerkveni pevci vzeli čas in z ubranim petjem sodelovali pri maši, pozneje pa smo se vsi poveselili pri Slavinčevih.

Prav tako sredi tedna smo se že peto leto **odpravili na Višarje**. Ko je župnik Dori odhajal v Berlin, je obljubil, da bo vsako leto svoje prijatelje popeljal k višarski Mariji. Obljubo drži, za kar so mu prijatelji doma iskreno hvaležni.

Kar veliko berlinskih Slovencev se je zbralo 24. julija na Tešovi pri Vranskem, kraju, kjer je gospod Dori preživel otroška leta. Lovci so pripravili vsakoletno srečanje, na katerem je župnik Dori ob novem lovskem domu daroval Hubertovo mašo za pokojne lovce Lovske družine Vransko. Med mašo so igrali Savinjski rogisti, peli pa člani kvinteta Dori. Maše in družabnega srečanja se je udeležilo veliko ljudi. Z veseljem so pozdravili nastop folklorne skupine e.V. Slovenija Berlin. Predsednica društva Slavica Škrabar in njen mož

Marjan sta namreč občana občine Vransko, saj vsak prosti trenutek izkoristita, da prideta iz Berlina v Prapreče, kjer sta si postavila dom. Z veseljem sta skupaj s soplesalci pokazala, kako ohranjamo slovenske plesne v Berlinu.

Srečanje pa je imelo še en pomen. Ob 30. obletnici zaključka osnovne šole na Vranskem so se na Dorijevo pobudo spet zbrali njegovi sošolci. Ker pa je bilo kar malo preveč hrupno za klepet, so se zmenili, da se jeseni spet snidejo, saj si imajo veliko povedati. Kljub dopustom se jih je zbralo 25. Čeprav so osnovno šolo zaključili leta 1969, so po srcu še zelo mladi, Nekateri pa se sploh niso prepoznali, čas pač prinese svoje... Fantom so zrasli trebuhi, nekaterim se je poglobilo čelo, dekleta so si že zdavnaj ostrigla dolge kite, ki so jih zamenjale trajne ali pa kratke moderne pričeske. Tudi kakšna guba se je že pokazala na obrazu... Pa nič zato! Žal pa je med njimi že šest pokojnih.

Naslednji dan, 25. julija, je na vsakoletnem romanju na Čreti gospod Dori na ponovitvi nove maše spregovoril novomašnikoma Branku in

Štefan Seličanec in Simona Kastelic

Vladu. Pred 19 leti je on stal pred istim oltarjem kot novomašnik. Na srce jima je položil, naj bosta trdna na svoji teži, a tako plemeniti poti v službi Boga in človeka.

V naslednjem tednu so si najmlajši veroukarji slovenske župnije v Berlinu z župnikom, njihovimi starši, slovensko učiteljico Lilijano Stajan ter člani kvinteta Dori **nabirali moči na morju**. V Portorožu so jih prijazno sprejeli in z njihovimi dobrotami presenetili člani portoroškega zbora. Ob njihovem obisku v hotelu Jadranka je nastal lep kulturni večer. Pevci so peli, "doriji" igrali, vsi pa so bili zelo dobre volje.

Predstavnice plesne skupine Tačke iz Radovljice so nas spoznale z g. Brankom Šmonom, ki jih je dva dni vozil z ladjo, tako da so otroci doživeli morje v vsej polnosti. Gospod ima penzion v Piranu in jih je za drugo leto povabil k sebi, kamor bomo odšli z večjo skupino.

Ogledali so si tudi čudovite kaktuse - najzanimivejši je bil gotovo tako imenovani Taščin prestol, ki je star prek 40 let in je neprecenljive vrednosti. To so bili čudoviti dnevi za vse in vse je prehitro minilo.

Krst Seline Božič. Z veseljem smo pozdravili novo članico naše skupnosti.

V soboto, 31. julija, so se dopoldne vrnili z morja, popoldne pa so se nekateri že spet zbrali na Logu pri Sevnici, domači župniji družine Božič, ki je zelo dejavna v berlinski slovenski župniji, hkrati pa zelo povezana s krajanji Loga. Naš župnik je daroval sveto mašo za pokojni Božičevo in Jazbečovo mamo. Cerkev je bila polna, s petjem sta sodelovala oktet iz Berlina in kvintet Dori. Po maši pa je sledilo presenečenje. Doriju so namreč krajanji poklonili čudovit ciborij iz lesa in mizo kot podstavek. To čudovito darilo sedaj krasi cerkev sv. Elizabete v Berlinu. Po maši smo se zbrali na družabnem srečanju s prijaznimi farani te župnije, ki so nas bogato pogostili. Ob tej priložnosti izražamo zahvalo domačemu župniku, da nam je omogočil to srečanje.

Komaj smo se malo naspali, že je v ponedeljek, 2. avgusta, sledil **tridnevni pohod berlinskih Slovencev na Triglav**. Petnajst mladih, trije starejši, župnik Dori in spremljevalca, študent teologije Filip Vrabič ter alpinist Matej Mošnik se je ob 30-letnici obstoja slovenske župnije v čudovitem, sončnem jutru napotilo proti s soncem obsijanemu Triglavu. Vsi so se srečno povzpeli na vrh. "Oj Triglav, moj dom....." je zadonela pesem. Škoda, da z njimi niso utegnili iti tudi člani kvinteta Dori, ki tako čudovito štiriglasno zapojejo pesem: S triglavskega veter pogorja, prav lahko šumi in pihlja... Udeleženci pohoda so dvakrat doživeli tudi čudovito mašo, prvi dan na Kredarici, drugi dan pri Sedmerih jezerih, hkrati je bila to čudovita duhovna obnova. V naročju gora in skalnih previsov smo občutili, kako majhen je človek in kako velik je Bog, ki je ustvaril naravo in človeka. Presrečni, da je vsem us-

pelo osvojiti vrh, smo se v sredo vrnili v dolino. Nepozabna doživetja smo kronali z novimi prijateljstvi.

Noge so še celi teden opominjale na prestane napore, a že 7. 8. smo v domovini doživeli nov dogodek. Naša mlada farana **Štefan Seličanec in Simona Kastelic sta s poroko potrdila svojo ljubezen**. Civilna poroka je bila na Otočcu, cerkvena v Šmihelu pri Novem mestu, kjer ju je poročil naš župnik. Bila sta čudovit par, iz njunih oči je sijala sreča in vsi smo čutili, da ju povezuje globoka in iskrena ljubezen ter želja po pravem družinskem življenju. Njuni starši, Jožica in Zlatko Seličanec ter Štefan in Julijana Kastelic in dve še živeči stari mami, so bili srečni in ponosni. Naš pevovodja Franci Pukmeister jima je zapel Ave Marijo. Mladoporočenca, dejavna člana naše župnije - Simona poje v ženskem zboru Planika, Štefan pa je nogometni vratar slovenskega nogometnega kluba v Berlinu - sta bila polna hvaležnosti svojim staršem in vsem, ki so prišli. Tako je naša župnija bogatejša za eno mlado družino. Verjamemo, da bo kot družina Seličanec vedno sodelovala pri prireditvah v okviru župnije ter ponudila prenočišče gostom. Naj jima Bog nakloni obilo milosti!

Tik pred zaključkom dopusta našega župnika v Sloveniji sta **družini Gabor in Baligač pripravili piknik v Prekmurju** kot spomin na kuharski tečaj v Berlinu. Udeležila se ga je tudi voditeljica tečaja Majda Klanšek iz Celja. Ob čudovitih prekmurskih dobrotah seveda ni manjkal bograč. **Obiskal nas je tudi župnik in prodekan v Murski Soboti, gospod Martin Horvat**, ki je deloval med nami v Berlinu. Obujali smo spomine na minule dni, uživali ob hrani in

pecivu in vsem, kar znajo pripraviti le Prekmurci!

Dopust je minil, spet se je začela šola, verouk, vsakdanje obveznosti... Mi pa se z velikim veseljem pripravljamo na birmo, ki bo le teden dni po beatifikaciji svetniškega škofa Antona Martina Slomška. Vse bo v znamenju Slomškovega vodila: Vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ...

M.M.

Srečanje ljubiteljev kuhanja v Berlinu

Slovenska berlinska župnija letos praznuje 30 let delovanja. Za ta jubilej smo se tu živeči Slovenci z župnikom Izidorjem Pečovnikom odločili, da bomo praznovali vse leto in v ta namen pripravili razne prireditve, koncerte in proslave.

V juniju je pri nas potekal "kuharski tečaj" oziroma srečanje ljubiteljev kuhanja po receptih sestre Vendeline, ki ga je pripravila in vodila Majda Klanšek iz Celja. Zanimanje za tečaj je bilo izjemno veliko, saj je bilo že ob prvem oznanilu v cerkvi sv. Elizabete na seznamu dovolj žena in deklet. Prijavile so se starejše, že izkušene kuharice, ter mlada dekleta, ki bodo kuharske izkušnje še kako potrebovale pri ustvarjanju družinskega življenja. Sicer pa pregovor pravi, da gre ljubezen skozi želodec.

Tečaj je trajal od peteka zvečer do nedelje popoldne. Kuharice so odkrile marsikatero novo skrivnost kuharske umetnosti, kar je seveda namen takšnih srečanj; da se pridobi kakšna nova izkušnja, s čimer bo s kuhanjem še več veselja.

Vsaka od udeleženk je bila po svoje presenečena, veselje in zadovoljstvo

pa so izražali njihovi obrazi, ko so z užitkom poskušale in tudi pojedle pripravljene jedi.

Župnik Izidor Pečovnik se je zahvalil voditeljici kuharskega srečanja Majdi Klanšek ter vsem "učenkam", ki so se v tako velikem številu prijavile na tečaj. Veselo družabno srečanje se je končalo s pravimi slovenskimi vižami, med katerimi ni manjkala "berlinska himna: da vse še ponovimo in se ponovno srečamo."

mk

FRANKFURT

Nekateri so počitnice in dopuste že preživeli, druge pa morda ti srečni dnevi še čakajo. Sam sem en dan skupaj z gospo Rezko in njenim možem Horstom v začetku avgusta popotoval po južnem koncu naše domovine Slovenije. Obiskali smo grobišča v Kočevskem rogu ter pomolili za vse tam pobite, spomnili pa smo se tudi drugod pobitih. Prek kočevskih gozdov od Podturna proti jugu smo prišli v Kočevje, si ogledali lepo obnovljeno notranjost župnijske cerkve, nekaj popili, med ploho stekli k avtomobilu in se napotili proti Kočevski Reki. Vsi trije smo prvič potovali po tej dolini, ki je bila toliko desetletij zaprta in nedostopna. V Kočevski Reki smo si ogledali novo cerkev, postavljeno na mestu prejšnje, ki je bila po vojni porušena. Še ena nova cerkev je čakala na naš obisk, in sicer že pred leti sezidana nova cerkev v Ajdovcu. Tudi tam je bila cerkev že med vojno porušena. Ta dan smo potovali po žalostnih, a lepih krajih. Kosilo pa smo si privoščili šele sredi popoldneva v Novem mestu.

Po vrnitvi v Frankfurt me je čakala tudi tale pošta:

60-letnik Karel Flajšman z ženo in otrokoma

"14. avgusta me mati je rodila. V bolečem veselju takole je menila: 'Ljubi sinko moj, naj varuje te angel tvoj, da srečen in vesel boš ti doživel premnoge dni!' Dan mi je bil tale dar in 60 let bom kmalu star."

Takole je namreč vabil na praznovanje rojstnega dne **g. Karel Flajšman**, predsednik župnijskega sveta naše župnije in skupaj z ženo in še z drugimi sodelavci največkrat organizator naših srečanj in veselic. Kar v velikem krogu prijateljev in znancev je praznoval 60. rojstni dan, do katerega se je skozi desetletja srečno 'preboksal'. Želimo mu, naj mu zdravje še naprej tako služi kakor do zdaj.

Župnik Stanko Gajšek se zahvaljuje Mariji in Rezki, ki ponavadi poskrbita za želodce duhovnikov.

Dajva, Francl, dajva, Tomaž, raztegniva mehove!

Kar nekaj mesecev pa bo v naši župniji kakor tudi po drugih tujskih in nemških sevoda v znamenju priprav na volitve novih župnijskih svetov.

rem

KÖLN

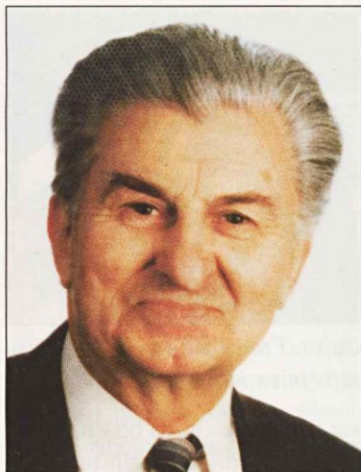
In memoriam

Jakobu in Alojziji Skale, rojeni Missia, se je 11. novembra 1921 v Spodnjem Gaberniku rodil prvorojenec Drago.

Zaradi takratnega pomanjkanja zaposlitve sta se odločila iskati kruh v tujini. Na pot v Belgijo sta odšla z dvema sinovoma Dragom in Vinkom. Drago je začel nabirati šolsko znanje v francoski šoli v Belgiji. Po vrnitvi v domovino leta 1932 pa je obiskoval osnovno šolo v Lembergu, nato gimnazijo v Mariboru.

Zaradi vojne je moral tik pred maturo bežati iz Maribora v Brežice in tam maturirati.

Leta 1942 je bil kot član zavedne slovenske družine zaprt najprej v Celjskem piskru, nato na gradu Borl. Po naključni izpustitvi je bil leta 1943 vpoklican, tako kot veliko slovenskih fantov, v nemško vojsko. Tragika se je nadaljevala z ruskim ujetništvom, kamor je januarja 1945 prejel sporoči-

Pokojni Drago Skale

lo, da so mu Nemci doma ustrelili očeta.

Po vrnitvi jeseni leta 1945 se je vpisal najprej na Medicinsko fakulteto, nato pa nadaljeval študij na Teološki fakulteti, kjer je študij tudi končal. Ves čas študija je bil pod težkim pritiskom takratnega režima, saj je moral velikokrat na zaslišenje in v zapor.

Leta 1953 se je zaposlil kot profesor nemščine na Nižji gimnaziji v Vojniku pri Celju in opravil še drugo diplomu iz germanistike. Delal je do leta 1958, ko je zaradi ponavljajočih se bolečih pritiskov zapustil domovino in šel v Nemčijo.

Začel je kot delavec v tovarni Baierwerke, nato pa se je zaposlil kot redni profesor v Dormagenu blizu Kölna in tam ostal do upokojitve.

Rad je prihajal domov. V Poljčanah si je ob mami in družini najmlajše sestre Milice uredil stanovanje. Po upokojitvi se je dejavno vključil v življenje Poljčan. Med drugim je postal vesten in reden član župnijskega pevskega zbora.

Izredno čustveno je bil navezan tudi na domačijo na Pečici. S sestro

Anico je obujal spomine na svojo mladost, starše, že pokojnega brata Vinka in druge. Budno je spremljal spremembe in razvoj domačije, Pečice in okolice. Želel si je urediti tudi svoj kotic, a kaj ko ga je smrt prehitela.

Že pred letom dni je zbolel tako, da je moral iskati zdravniško pomoč v bolnišnici. Mislili smo, da je ozdravel, zato smo se skupaj veselili letošnje pomladi in nadaljevanja začelih del in opravil.

Bog ga je poklical k sebi. Naj mu bo za njegovo trpljenje in dobra dela, ki jih je natrosil vse naokrog, bogat plačnik. V domači zemlji ob očetu in mami naj počiva v miru.

MÜNCHEN

Gospa Veronika Lampret, rojena Medved, je odšla po plačilo k Bogu, kateremu je vse življenje zvesto služila. Pokojna je bila rojena leta 1906 v Frankolovem. Leta 1936 se je poročila s Hermanom Lampretom in dala življenje petim otrokom. Sin Alfonz je župnik v Koprivnici pri Senovem. Mož Herman je bil pri nemški vojski, iz katere se je vrnil kot invalid. Ob veliki družini in možu invalidu ni imela

Pokojna Veronika Lampret

lahkega življenja, saj je bila tudi sama slabega zdravja. Velike težave je imela s srcem in pljuči. Vedno je veliko delala. Leta 1991 ji je umrl mož. Otroci so požrtvovalno skrbeli zanj, posebno zadnja leta, ko so ji popuščale moči. Sinovom in hčeri ter drugim sorodnikom naše iskreno sožalje, rajna naj se spočije od svojega truda pri Bogu, ki jo je spremljal in ji dajal moči v težavah tega življenja.

Nepričakovano je odšel od nas **Anton Lesničar**. Pokojni je bil rojen leta 1939 v Balničah. Po poklicu je bil zidar. Zelo mlad je odšel po svetu. Najprej je bil nekaj časa v Avstriji, leta 1970 je prišel v Nemčijo. Bil je dobrega srca in je pomagal, kjer je le mogel. Zadnja leta je bolehal na srcu, vendar si nihče ni mogel misliti, da bo srce tako kmalu odpovedalo. Pred tednom dni je odšel domov in zadnji dan poklical še vse svoje, kakor da bi se poslavljaj. Zvečer je ugasnilo njegovo zemeljsko življenje. Pokopan je v domačem kraju. Na njegovi zadnji poti ga je spremljalo veliko pogrebocev, kar dokazuje, kako so ga cenili in ga imeli radi. Vsem njegovim naše iskreno sožalje. Pokojnega naj sprejme Bog v svoje kraljestvo.

Pokojni Anton Lesničar

Anton Rimac in Natalija Pungartnik

Poroka Rimac-Pungartnik

V Karlovcu sta si pred Bogom obljubila ljubezen in zvestobo za vse življenje Anton Rimac in Natalija Pungartnik. Veselimo se te zakonske zveze, saj je med nami to že redkost. Novoporočencema iz srca čestitamo in jima želimo veliko srečnih skupnih let.

Waldkraiburg

Nismo mogli verjeti, da je res, ko smo slišali, da je **Albin Wrabl zapustil ta svet**. Pokojni je bil rojen v Ormožu in še ni dopolnil devetinsštirideset let. Srce mu je odpovedalo, čeprav ni nikdar bolehal na srcu. V Nemčijo je prišel s starši leta 1964 in se izučil za kleparja. Do konca svojega življenja je ostal v podjetju, v katerem je še mlad začel delati. Veliko prijateljev in pogrebcev se je zbralo k pogrebu, kar govori, da so ga cenili in imeli radi. Ženi, otrokoma, mami in drugim sorodnikom iskreno sožalje. Pokojnika pa naj sprejme gospodar življenja v svojo večno kraljestvo miru in sreče.

Pokojni Albin Wrabl

OBERHAUSEN

Koliko toplih občutkov srca se zbudi ob vsakem dogodku, ki je zapisan iz življenja naših župnij. Za večino stojijo številni sodelavci, rojaki odprtih src in pripravljenih rok za sodelovanje. Koliko dobre volje je potrebno za premagovanje razdalj in časa, ki ga nima nihče na pretek. Vse to je lep dokaz, da se trudimo biti vredni nasledniki svojih prednikov, da se trudimo za živo vero, da nenehno ustvarjamo živo skupnost domače Cerkve na tujem - tiste Cerkve, ki je tolikokrat v preizkušnjah potrejevala bratsko skupnost in medsebojno povezanost, kljub vsem človeškim razlikam posameznikov, ki jo sestavljamo. Prav raznolikost posameznikov mora ustvarjati vedno bolj polno skupnost, ki jo sredi nje ustvarja Kristus.

Še v čas dopustov spada srečanje essenske skupnosti z nemško župnijo, v kateri domujemo. 15. avgusta smo se pridružili njihovemu farnemu prazniku s skupno sv. mašo, ki jo je pevsko lepo oblikoval moški zbor Bled (zbor Slovenski cvet pa se že

pripravlja za sodelovanje na **Kirche International** v Oberhausnu ter za domači utrip na slovenskem romanju v **Kevelaer**).

Po maši smo ob zunanjem praznovanju dodali svoj del s slovenskimi dobrotami, ki našim sosedom vedno dobro teknejo, zato nas zanje radi pohvalijo. Tudi tokrat niso manjkale, za kar lepa hvala vsem sodelavcem.

V juliju je odšla po večno plačilo k božji Ljubezni naša najstarejša rojakinja, **94-letna gospa Angela Vivod**. Več kot pol stoletja je bila tu, zadnja leta v domu sv. Katarine v Werneju. Vsakokrat se je razveselila slovenskih obiskov, ki so ji vsaj malo ublažili čedalje večje domotožje po "domači grudi in njenih ljudeh iz mladostnih dni". Rada je pokazala, kje pritisne na gumb televizorja in se prikaže slika kapele, ki jo imajo v domu. Tako je molila lažje kot v cerkvi. Veliko je premolila, (lepa spodbuda vsem za mesec oktober), veliko je bilo tudi trdih dni življenja. Naj bo vse to bogat "dobropis" za pokojno mamo Angelo ob vstopu k večnemu Dobrotniku.

Velikokrat se v odmevih iz naših župnij izpostavljajo imena številnih in najrazličnejših sodelavcev. Prav je tako, saj prav ti kažejo svojo zrelo

Martin Bratušek

odgovornost za poslanstvo v skupnosti. Pravično je, da jih pohvalimo. Sočasno pa je to tudi spodbuda še mnogim za posnemanje. Iz leta v leto postajamo starejši in drug drugemu bolj potrebni v pomoči, tudi v skupnosti župnije.

Eden takšnih dolgoletnih sodelavcev, ki ni poznan samo v svoji skupnosti v **Krefeldu**, temveč tudi širše, je **Martin Bratušek**. Štiri desetletja je že tu in kar 38 let je dejaven pri delu slovenske župnije. Vedno je rad pomagal vsem duhovnikom, ki so delovali med rojaki v Porurju. Miklavžu se je "posojal" kar 25 let. Spominja se let, ko je bilo število otrok veliko, kako lepo je bilo v tistem "živžavu". V cerkvenem odboru slovenske skupnosti v Krefeldu je njegov predsednik že vse od ustanovitve. Vsem našim pomašnim srečanjem daje redno svoj pečat - od priprave do izvedbe z vso svojo dobroto in natančnostjo. Prav zaradi slednje bi kdo dejal, ja, "je siten". Da, siten, da bi se lahko vsi imeli potem lepo.

Pred kratkim je **praznoval 74-letnico življenja**. Izrekamo mu topla voščila,

prisrčno zahvalo z željo, da bi tudi v bodoče še tako plodovito sodeloval za dobro skupnosti. Predvsem pa mu iz srca želimo tako potrebnega zdravlja. Naj nas dobri Bog usliši.

Naj nas duhovno družijo **OKTOBER, mesec molitve**. Na veselo snidenje pri sv. mašah v tem mesecu. Naj blaženi škof A. Martin Slomšek v tem duhu prosi za nas !

AZ

STUTTART

"Srečanje v moji domovini"

V nedeljo, 8. avgusta, smo se Slovenci iz Stuttgarta in okolice srečali v Grahovem pri Cerknici. Ta kraj ni bil izbran naključno, saj je tam grob pesnika Franceta Balantiča, ki smo ga v Stuttgartu letos malo bolj spoznali. Iz Grahovega je družina Korosec, nedaleč stran - z Dobca pri Begunjah - pa družina Oblak, vsi člani društva Slovenija-Stuttgart, ki je to srečanje organiziralo. Začeli smo s sveto mašo v novi cerkvi. Župnik Metod Lampe nam je orisal kratko zgodovino župnije, težko obdobje

med vojno in po njej, po maši pa nam je prof. France Pižernik še bolj natančno predstavil pesnika Balantiča, zlasti njegovo življenjsko pot, ki se je končala v plamenih hiše, nedaleč stran od cerkve. Obiskali smo tudi pesnikov grob na pokopališču in se nato odpeljali na skupno kosilo na Slivnico, od koder smo imeli lep razgled na vso okolico ter se seznanili z naravnimi in kulturnozgodovinskimi znamenitostmi teh krajev. Za bogat in lep dan gre vsekakor zahvala organizatorjem, predsedniku KD Slovenija-Stuttgart, g. Strojani, g. Ladotu ter Doroteji Oblak.

Med dopustom smo se z eno skupino povzpeli še na Roblek ter Begunjsčico, z drugo pa ob obletnici posvetitve kapelice Marije Snežne na Kredarico. Vreme nam letos ni "dovolilo" vzpona na vrh Triglava, sicer pa smo bili v odpravi sami "izkušeni" planinci in ni bilo treba nikogar "krstiti".

Poročne koračnice

Kar pogosto so se v zadnjem času slišale poročne koračnice, ko so stopali pred oltar naši mladi. 11. ju-

Alenka Gradič in Davor Ložič iz Moersa

Marijana Habjanič in Klaus Knöll

Claudija Vaupotič in Oliver Krieg

nija so orgle zadonele v Illsfeldu, kjer sta stopila pred oltar dolgoletna ministrantka v Oberstenfeldu Marijana Habjanič in Klaus Knöll. V Apačah pri Gornji Radgoni sta si 7. avgusta obljubila zvestobo do groba Claudia Vaupotič in Oliver Krieg iz Schw. Gmünda, 21. avgusta pa na Ptuju Anita Grabar ter Miran Rojko, ki sta si svoj dom uredila v Remsecku/N.

Vsem novoporočencem želimo obilo blagoslova na njihovi življenjski poti.

Žalni sprevodi

V Trossingenu smo se 23. julija poslovili **od Jožeta Grandovca**. Rodil se je 27. avgusta 1939 v vasi Kompolje v Sloveniji kot sin kmečke družine s petero otrok. Po srednji šoli se je odločil za steklobrusilca. To šolo je naredil v Ljubljani in tam našel tudi svojo prvo zaposlitev. Vsak dan se je zgodaj zjutraj vozil z vlakom na delo v Ljubljano, popoldne pa domov, da je lahko očetu pomagal na kmetiji. Leta 1962 je tudi on, kot mnogo drugih njegovih prijateljev,

odšel v Nemčijo, da bi na hitro zaslужil nekaj denarja in se potem vrnil domov. Leta 1989 se je poročil in si z ženo Karolino lepo uredil življenje. Nenadna smrt, dobra dva meseca preden bi dopolnil 60 let in stopil v pokoj, je vse presenetila in pretresla. Jože je bil zelo dober in razumljiv za težave drugih ljudi. Pomagal je, če je bilo le mogoče.

V Stražišču pri Kranju pa smo se 12. avgusta poslovili od **Milke Trebar**. Rodila se je 17. maja 1951 v Apačah pri Gornji Radgoni v družini Bernard, kjer se je rodilo 6 otrok.

Pokojna Milka je po osnovni šoli odšla v vrtnarsko šolo in v Kranju spoznala svojega moža Petra Trebarja s Pševa pri Kranju. Peter je sicer že leta 1969 odšel v Nemčijo, vendar je prijateljstvo ostalo. Poročila sta se 8. maja 1971 in od takrat oba živela v Nemčiji, najprej v Wiesbadnu, kjer se jima je po letu in pol rodila hči Martina, zdaj diplomantka agronomije, nato pa so se preselili v Stuttgart, kjer se je leta 1976 rodil še sin Branko, zdaj študent 3. letnika medicine.

Pokojna Milka Trebar

Skupni dom so začeli zidati v Guncljah pri Ljubljani. Domov in k sorodnikom sta šla zelo rada. Narčtovala sta, da se bosta vrnila predvidoma v začetku prihodnjega leta. Pokojna Milka bi zelo rada še nekoliko pomagala svoji mami, ki je bila po očetovi smrti pred šestimi leti še zlasti potrebna pomoči.

Ljubila je svojo družino, moža in otroka, svoje starše, brate, sestro in druge sorodnike, ljubila je svojo domovino, ljubila je cvetje, s katerim se je poklicno ukvarjala, in naravo. Še dva dni pred smrtjo smo bili skupaj na Begunjsčici in na Robleku, kjer smo imeli sveto mašo in je prejela sveto obhajilo.

V naravi in zakramentih se je srečevala z Bogom prek znamenj lepote in dobrote. Boga je gledala skozi tančico vere. Sedaj se je ta tančica razgrnila, vrata raja so se ji odprla, Gospoda gleda iz obličja v obličje.

11. avgusta, nekaj ur po sončnem mrku, pa je bilo v Rogaševcih v Prekmurju **slovo od Franca Antolina**, rojenega 5. nov. 1946 v Črenšovcih. Delal je na žerjavu in bil vse življenje dobrega zdravja. Leta 1968 se je poročil, naslednje leto pa odšel v Nemčijo. Doma so sezidali dom, kjer živi hči Suzana, z ženo in hčerko Andrejo pa so živeli v Schorndorfu. Samo tri mesece je potrebovala bolezen, da je "izpila" njegovo življenje. Bog mu je naklonil milost, da je pred smrtjo opravil še sveto spoved, prejel sveto obhajilo in bolniško maziljenje. Tako je odšel pripravljen v novo domovino.

Vsak grob je kot rana na obličju zemeljske oble, vendar za nas kristjane, ki verujemo v vstajenje, bodo te rane nekoč kot poveličane Kristusove rane in odprta vrata k nebeškemu

Očetu, kamor smo vsi namenjeni in kjer je naš končni dom, kot je to globoko začutil in tako preprosto izrazil Slomšek, ko je zapel: "V nebesih sem doma, to oznanjujeta mi zemlja in nebo in vsaka stvar lepo..."

Bil je človek, ki je ljubil stvarstvo; rad je imel ljudi in je našel stik z njimi, rad je imel naravo. Navduševal se je nad lepoto; nekaj jo je skušal ujeti v svoj fotoaparati. Bil je ljubitelj glasbe.

Rad je potoval, zdaj pa je odšel na poslednje potovanje.

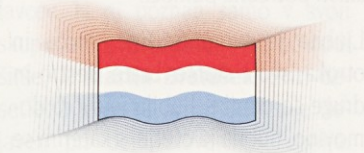
Molimo in upamo, da že prebiva v hiši nebeškega Očeta.

V idiličnem mestecu Eglisau ob Renu sta v soboto, 24. aprila, **sklenila zakonsko zvezo Christina Monika MEIER in Janez KRT** iz Stranj pri Kamniku. Ženin izhaja iz znane glasbene družine, in tudi sam je glasbenik. Pri dvojezičnem bogoslužju je prepevala kamniška Lira.

Drugo majniško nedeljo sta med slovensko sv. mašo v kripti cerkve Bruder Klaus v Bernu pristopila **k prvemu sv. obhajilu Nika in Miran MERLJAK**. To sta bila letos edina prvoobhajanca. Slovesnosti so se udeležili tudi oboji stari starši iz Slovenije in krstni botri iz Nemčije.

Materinski dan smo obhajali v Oltnu in Zürichu. Obakrat so nastopili otroci in s svojo neposrednostjo ter prisrčnostjo mamicam izrazili ljubezen in hvaležnost.

Slovesne blagoslovitve obnovljenega križa družine Krajnc v Predelu blizu Šmarja pri Jelšah so se 25. julija udeležili skoraj vsi domačini, manjkali pa niso niti Slovenci iz Švice. Petnajst let je poteklo od ponovne postavitve obnovljenega križa na pobudo in po prizadevanju Vilija KRAJNCA, ki je na začasnem delu v Švici. "Želim, da bi nas ta križ spominjal na razglasitev našega rojaka

N I Z O Z E M S K A

BRUNSSUM

In memoriam

Joep Drenovec, poročen z Zofko Kozole, rojen 11. marca 1925 v Velikem Kamnu, je umrl 29. septembra 1998 v Brunssumu.

Njegov boj proti bolezni je bil dolgotrajen. Zaspal je mirno, rešen trpljenja.

Na spominski podobici je zapisano: "Žalost pa tudi hvaležnost ostajata v nas, ki smo ostali." Joep je bil vedno dober do svoje žene Zofke in je zanjo lepo skrbel.

Š V I C A

Samostanska cerkev sv. Jožefa v Solothurnu, kjer se redno zbiramo pri slovenski sv. maši, je bila na cvetno nedeljo, 28. marca, po dolgem času spet prizorišče podelitve zakramenta sv. krsta. Oče Jože in mama Mateja MRZEL iz Bellacha sta prinesla h krstu **drugorojenca Davida**. Štiriletni Rok je dobil brata, slovensko oltarno občestvo pa novo upanje, da se bo slovenski rod na tujem nadaljeval.

Blagoslovitev obnovljenega križa družine Krajnc v Predelu.

Christina Monika Meier in Janez Krt

škofa Antona Martina Slomška za blaženega. Njegova rojstna hiša je namreč tako blizu. Obenem pa si želim, da bi nam vsem bil obnovljeni križ v oporo in tolažbo," je dejal Vili ob koncu slovesnosti, ko se je navzočim zahvaljeval za pomoč. Vse je tudi povabil na prigrizek v novogradnjo, kjer si ustvarja svoj dom.

Že tradicionalno SREČANJE V DOMOVINI Z DOMOVINO je bilo to poletje v Celju v organizaciji SD Dr. F. Prešeren iz Kneževine Lihtenštajn, ob sodelovanju Krajevne skupnosti POD GRADOM Celje. Vreme nam je bilo naklonjeno. Sv. maše na prostem se je udeležilo čez 600 krajanov, med njimi veliko slovenskih rojakov iz Švice, Kneževine Lihtenštajn in Vorarlberga. Somaševanje je ob p. provincialu Štefanu BALAŽICU in p. Rafaelu JENKU vodil p. Robert. Pri maši je pel moški pevski zbor ZAGRAD. Po blagoslovitvi nove zastave KS Pod gradom je sledil priložnostni program, ki so ga s svojim nastopom obogatili tudi Lükarice z Dornave pri Ptujju, godba na pihala Liboje in folklorna skupina iz Kompolj. Predsednik SD Dr. F. Prešeren g. Janko KRAMBERGER je prebral pozdravno pismo slovenskega veleposlanika v Švici in Kneževini Lihtenštajn, dr. Stanka BUSERJA, ki se srečanja ni mogel udeležiti. Ob poskočnih zvokih ansambla Francija ZEMETA se je družjenje nadaljevalo ob bogato obloženih mizah. Velja zapisati, da je bila pogostitev za vse brezplačna. Proti koncu sta nas obiskala tudi podpredsednik slovenske vlade Marjan PODOBNIK in celjski župan Bojan ŠROT, ki sta v nagovoru poudarila velik pomen tovrstnih srečanj.

p. Robert Podgoršek

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

Začetek šole in verouka za leto 1999/2000

Chilleurs aux Bois (Loiret)

Slovenska skupna maša bo 4. oktobra ob pol enajstih dopoldne v župnijski cerkvi v Chilleursu. Eno uro pred sv. mašo bo možnost za zakrament sprave. Pridite malo prej, da bomo pripravili pesmi in bogoslužje. Z nami bodo tudi Francozi, zato bo maša dvojezična. Povabite tudi znance in prijatelje, da nas bo čim več pri skupni molitvi.

Posebno sporočilo: Kdor še ni poravnal naročnine za Našo luč, naj to stori čim prej, ker je treba naročnino poravnati pri uredništvu. Hvala za razumevanje!

NEMČIJA

MÜNCHEN:

Svete maše oktobra in novembra:

Naša maša je vsako nedeljo ob 16.30 v cerkvi Svetega Duha blizu Marienplatz. Vsako prvo nedeljo v mesecu so pol ure pred mašo molitve za duhovne poklice in za mir na svetu. Priložnost za spoved je vedno pol ure pred mašo.

Vsak petek v oktobru bo maša v župnijski kapeli ob 19. uri, nato molitev rožnega venca ter litanije Matere božje. V ponedeljek, 1. novembra, je zapovedan praznik vseh svetih, maša bo v naši kapeli ob 18. uri. Po maši bomo opravili molitve za rajne. Tudi torek, 2. novembra, na dan vernih duš, bo maša za rajne prav tako ob 18. uri in molitev za rajne.

Prvi petek v mesecu, 5. novembra, je posvečen češčenju Jezusovega srca, maša in molitvena ura bo v naši kapeli ob 18. uri.

Šolski pouk bo: 2., 9., 16. in 23. oktobra od 9. do 11.30.

Waldkraiburg

2. in 16. oktobra ob 19. uri v farni cerkvi Kristusa Kralja (v novembru 6. in 20. ob 18. uri).

Rosenheim

10. in 24. oktobra ob 11.15 v cerkvi ob pokopališču (v novembru 14. in 28. ob 11.15).

Freilassing

10. oktobra ob 16. uri v farni cerkvi in 14. novembra.

STUTT GART:

Svete maše oktobra in novembra:

STUTT GART - Sv. Konrad: 3., 10., 17. in 31. okt. ter 7., 14. in 21. nov. ob 16.30

BÖBLINGEN - Sv. Bonifacij: 3. okt. in 5. nov. ob 10.00

SCHW. GMÜND - Kapela sv. Jožefa: 10. okt. in 14. nov. ob 9.30

SCHORNDORF - kapela-sestre: 17. okt. in 21. nov. ob 8.45

AALEN - Sv. Avguštin: 17. okt. in 21. nov. ob 11.00.

HN-BÖCKINGEN - Sv. Kilian, SOBOTA, 23. okt. in 27. nov. ob 17.00!

OBERSTENFELD - Srce Jezusovo: 24. okt. ob 10. uri! in 28. nov. ob 9.00.

ESSLINGEN - Sv. Elizabeta: 24. okt. in 28. nov. ob 17.00!

Sobotna šola:

Stuttgart: 2. in 16. okt. ter 6. in 20. nov. od 10.00 do 12.00.

Böblingen: 3. okt. in 7. nov. ob 9.00.

Tečaj slovenskega jezika za mlade in odrasle - enkrat tedensko (od 19.30 do 21.00)

Pevska vaja za mlade ob četrtek zvečer (19.00 - 21.00)

Nogometna skupina: trening ob ponedeljkih zvečer (19.00 - 21.00)

3. soboto in nedeljo v oktobru bomo praznovali 25-letnico slovenskega doma v Stuttgartu.

Slovenski dom - župnijska pisarna je odprta: torek in petek od 9.00 do 12.00, torek, sredi in petek tudi od 16.00 do 19.00 ter vedno po maši oz. po dogovoru.

Konzularni dnevi - Sophiestr. 25/II:

1. in 3. četrtek v mesecu, (9.00 - 12.30 in 13.00 - 16.00). Tel.: 0711/640-10 31 /32/ ali 80045 München, Lindwurmstr. 10, tel. 089/543-98-19.

REUTLINGEN: Sv. maše okt. in nov.:

Bad Urach, St. Josef: 2. in 16. okt. ter 6. in 20. nov. (ob sobotah!) ob 17.00.

Pfullingen, St. Wolfgang: 10. in 24. okt. ter 14. in 18. nov. ob 19.00.

Pisarna, Krämerstr. 17, je odprta ob četrtek od 15.00 do 18.00 oz. po dogovoru!

Kristo Srienc: SPRTA BRATA

Grofica mi je izrecno naročila, naj nadaljnji postopek izročim vam, ker se zaveda, da bo s tem zadeva v najbolj uspešnih rokah."

Gerdina se je čutil zelo počaščenega. Ko se je tik ob preži obrnil, da bi Erhardu izrekel svojo pomoč, je začutil pod čevljem nekaj trdega.

"Glej no, nekaj smo že našli: verjetno naboj, s katerim je lovski tat ustrelil košuto," je dejal Gerdina, pobral svetlo rumeni naboj, ga pokazal navzočim ter shranil v torbici kot "corpus delicti".

"Če smo našli naboj, najdemo še puško," je nadaljeval ter takoj ukazal: "Sedaj pa gremo h krmišču!"

Tam so se videle v snegu že raztopljene krvave lise. Suhljati stražmojstrov spremljevalec, bil je od tajne policije, je globoko sklanjal svoj koničasti nos v tla ter hotel vedeti, čigave bi bile te stopinje, saj da se ne ujemajo s tistimi pod prežo.

"To so pa moje, jaz," ta jaz je Erhard poudaril, "jaz sem zločin odkril, ko sem takoj po snegu obiskal krmišče."

"In kje je košuta?" je hotel "tajni" neučakano vedeti.

Erhard je vzel stražmojstra za roko. Za njima je stopal tajni in nato ostala dva od lovskega sodišča. Rinili so drug za drugim skozi gosto zasneženo smrečje, sledeč vedno večjim krvavim lisam. Stražmojster je pihal, se prijemal za prsi in se dvakrat ustavil. Slednjič so se pririnjili do košute. Ležala je pred njimi že malce pogreznjena v mah.

Čudovito lepa žival je morala biti. Močna nabreknenost je pričala, da ima v sebi mladiča, morda celo dva.

Izvedenec od lovske uprave se je sklonil ter ugotovil:

"Čudovito dober zadetek. Izredno dober strelec je moral biti, pravi ostrostrelec! Vi, gospod stražmojster, najbolj poznate krajevne razmere. Kako presoimate vi, čem, iz kakega nagiba to ostudno dejanje? Ali iz maščevanja, iz strasti, iz zlobe? Ako bi jo uplenil iz gladu v prid kuhinje, bi je ne pustil ležati tu v hosti. Če bi ga kaj pregnalo, bi jo prišel pozneje iskat."

Oglasil se je tajni: "Zaenkrat ne iščemo odgovora, marveč krivca. Ko bomo našli tega, bomo zvedeli tudi na vzrok!"

Nato stražmojster: "Torej za sledijo, ki vodi k preži in od preže nazaj! Pazimo v snegu na odtise čevljev, da jih ne pohodimo!"

Sled jih je privedla v pičli uri tik pred Ravničarjevo hišo. Ustavili so se na dvorišču. Stražmojster je bil v zadregi. Ni je mogel prikriti: "Ravničarjevina je vsem znana kot ugledna hiša. Ta stari je bil sicer znani čuš, toda sicer spoštovan in marljiv kmet. Mlajši sin je pa itak docela na naši strani!"

Vsi so se spogledali. Detektiv je strupeno pogledal stražmojstra ter se nevoljno obregnil nad vidno neodločnostjo ostalih. Erhard je to opazil, se miselno pridružil tajnemu in oba sta istočasno pozvala k solidarnemu ukrepanju, kakor zahteva postava.

(Solothurn) Novokrščenec David Mrzel

(Bern) Prvoobhajanca Nika in Miran Merljak

Tajni je dejal: "Mi trije - stražmojster, vi kot sodnijski izvedenec iz lovske uprave in jaz - bomo izvedli hišno preiskavo na podlagi danih dejstev. Vidva z gospodom Erhardom pa ostanita tu in imejta oči odprte za vse, kar bi bilo sumljivega."

Po teh odločnih besedah je detektiv oba potegnil za sabo skozi vežna vrata. V veži so srečali mater Barbo. Vidno se jih je ustrašila.

"Ukaz imamo, da preiščemo vašo hišo!" je stražmojster z vso strogostjo razložil ta uradni obisk.

"Pa zakaj?" je Barba vsa prestrašena vila roke.

"To boste kmalu izvedeli! Najprej nam odprite gospodarjevo, to se pravi Joštovo sobo!"

Barba je trepetala kakor šiba na vodi. Nobenega izmed otrok ni bilo blizu, da bi ji stal ob strani. Nič sumljivega niso našli. Odprli so omaro, pogledali v kovček, v miznico.

Detektiv končno obstane pred stensko omaro ter jo odpre. V njej visi nova puška, na dnu ovoj z naboji. Devet jih je, deseti manjka. Oboje, puško in naboje, izroči stražmojstru, ki je brskal med raznim kmetijskim orodjem v koku.

Pod dolgo, vzdolž stene postavljeno klopjo vidi več parov čevljev. Zagrabi težke zimske, ki so na prvi pogled odgovarjali sledi v gozdu. Tudi čevlje izroči Gerdini, govoreč: "Vi vodite preiskavo, ne jaz. Ali je puška prijavljena?"

"Pri nas ne!" jecljaje odvrne Gerdina.

"No, gospod tovariš, kje imate tisti pod prežo najdeni naboj? Tu v škatlji eden manjka," mu pomoli pred nos zavojček z devetimi patroni. Nato odpre puško ter vtakne zastreljeni naboj v cev.

"Vidite, naravnost pomerjen je za to cev!" pravi in nato povoha v odprto puško. Zadovoljno pokima: "Še se ovoha svež smodnik. Prisegel bi, da še ni trideset ur, kar se je streljalo z njo."

Vsi trije se spogledajo.

"Sedaj bomo zunaj za skednje, tam pri frnači, kjer smo ravnokar ugotovili zadnje, še ne izbrisane sveže sledi, preverili, če se sledi ujemajo z Joštovimi čevlji. Če da, potem naša preiskava zadostuje. Nadaljnjih, še bolj prepriljivih dokazov ni treba več. Potem sledi samo še zadnje dejanje: obsodba z vsemi obtežilnimi okoliščinami in temu primerna kazen, kakih pet do deset let."

(Berlin) Mladi so se odpravili na Triglav.

Stražmojster stoji poleg detektiva kakor neboljlen novinček. Šele polagoma se zave svojega v javnosti priznanega čina, se zravnava kot sveča in si ponosno poravnava srebrne našitke na ovratniku. Vzame puško, naboje in čevlje ter strumno stopi v kuhinjo, kjer se mati Barba vprašujoče zazre vanj.

"Gospa Ravničar, opravili smo! Strogo vam zapovedujem, da se mora vaš sin Jošt Ravničar jutri ob devetih javiti na naši orožniški postaji."

Erhard je stražmojstra in ostale tri člane uspešne preiskovalne komisije povabil v stanovanje. Erika jim je postregla. Na mizo je nanosila raznih dobrot, od okusnega pršuta do grilanega purana. Dobro jedajo so zalili z najboljšim burgundcem. Ko so izpraznili precej steklenic, se je Erhard v imenu grofice priliznjeno zahvalil za vzorno izvedeno preiskavo.

Skozi malo, zamreženo okence kašče je tisto dopoldne Tevž skrivaj opazoval dogajanje na domačem dvorišču. Videl je, kako se stražmojster Gerdina ponaša z Joštovo puško in z njegovimi čevlji v rokah. Kar prav mu je bilo, da brata in sestre ni bilo doma. Jošt in Manica sta namreč odšla v cerkev k obletnici za rajnim očetom. Precej dolgo sta se nekje zakasnila.

(Gütersloh) Šolarji z učiteljico Majdo Hovestadt

- Tako sta zamudila časten obisk, je Tevž privoščljivo ugotavljal.

Proti večeru ni več vzdržal doma. Ubral jo je v trg. Radovednost ga je gnala k Erhardu.

Ravničarjevino prevzame Tevž

Spomlad se je selila v deželo, z zelenjem in pisanim cvetjem bogato ovenčana pomlad. V gozdu nad Ravničarjevino je grulil golob ter vabil svojo družico, vmes se je oglašala kukavica. Lastovke so se smelo spuščale skoraj do tal ter lovile mrčes.

Pri Ravničarju so obnavljali hišo, najprej znotraj in nato še na zunaj. Nova gospodarja, Tevž in Erika, sta želela, da naj bo vse obnovljeno, preden se za stalno vselita v to že dalj časa zaželeno gnezdo.

Mati Barba, vsa sključena, odkar so Jošta zaprli, je bila z Manico ravno na tem, da se na Tevžev poziv umakne v staro bajto onstran sadovnjaka.

"Vidve," je kričal Tevž, "spadata v zapor. Dajali sta Joštu potuho, da se ga sedaj lahko vsi sramujemo!"

Vnovič ju je pozval, naj čim prej spravita svoje stvari skupaj in se odselita v bajto.

"Prostore v hiši potrebujem za svoje ljudi!" je dejal ter se obrnil proč.

"Sin, devet mesecev sem te pod srcem nosila, te v bolečinah rodila, te pestovala in obsipavala vsa leta z materinsko ljubeznijo, in sedaj me vržeš iz hiše, v kateri smo desetletja skupaj živeli, molili in delati ter skupno delili dobro in hudo."

Debele solze so se ji ulile preko zgubanega lica ter se kot biseri izgubljale v tleh, kjer so jih pohodile noge lastnega nehvaležnega otroka.

Tevž se je navidezno opravičeval, češ da hoče kot novi gospodar poslojpe po svoje urediti.

Ne meneč se nadalje za jokajočo se mater se ozre na Eriko, ki je ravno samozavestno vstopila ter se izzivalno postavila pred vhod v družinsko sobo.

"Tevž, to tablo tu zgoraj nad vrati mi še danes odstrani. Ne morem je več gledati!" je prezirljivo dejala.

Nad durnikom je visela iz lipovine izrezljana deska. Poleg simbola Presvete Trojice so bile vrezane v les kot vsakdanje družinsko vodilo besede "Z nami bodi, o Gospod; brani nas pred krivičnim človekom, nasilnih ljudi nas varuj!"

Tevž je pograbil v kotu med raznim orodjem ležeč dolg železen drog ter ga z vso močjo zapičil pod desko. Vijaki so popustili in deska je treščila na tla ter se razbila na dvoje. Mati je kriknila in če bi je Manica, sama vsa bleda, ne bila prestregla, bi bila omahnila na tla.

"O, Tevž, ne skušaj Bogal!" je zaječala mati.

V tem hipu je planila Erika iz kuhinje. Siknila je proti Barbi in Manici: "Ne vtikajte se v stvari, ki vaju nič več ne brigajo. Že ves čas me je ta stvar bodla v oči. Tevž, ven jo vrži, da je več ne vidim!"

To rekiš je odhitela ven k delavcem, ki so ravno barvali fasado poslopja. Z vidnim zadovoljstvom si je ogledovala okusno pobarvano steno.

Ravno se je hotela vrniti v vežo, ko jo je ustavil stražmojster Gerdina: "Dober dan, brhka mlada gospodinja!"

(Stuttgart) Udeleženci slavja na Chiemskem jezeru

Kar vesel sem, da sta se že vselila! Najbolj sem pa vesel, da ta hiša ne bo sama na zunaj prebarvana, temveč tudi na znotraj - da bo naša po duhu, po mišljenju! Nihče ne bo žaloval za to čuševsko zalego, kvečjemu far!"

Kot bi hotela stražmojstrove besede podkrepiti, je Erika pokazala na delavce. Nato je vljudno povabila Gerdino v sobo: "Hišo obnavljamo. Vse je bilo zanemarjeno in razdrapano. Veliko bo še dela, preden bo vse v redu. Vstopite, gospod Gerdina, malo boste pomalicali in kaj novega povedali."

Prijela ga je za roko ter potegnila s sabo v sobo.

"Kaj je novega?" ji radovednost ni dala miru.

"Novo zate oziroma za vaju je, da je na priziv loštovega odvetnika bila včeraj na sodišču obravnava. Jaz sem bil seveda klican. Dokazal sem, da kak drug krivec ob tako prepričevalnih dokazih sploh ne pride v poštev. Tudi sodnik je zavrnil priziv kot neutemeljenega, češ da kazen petih let stroge ječe z ozirom na celo vrsto obremenilnih dejstev itak temu odgovarja. Kar se pa tiče lastnine, je Jošt s tem dejanjem dedno pravico izgubil v prid svojega mlajšega brata. To je sodnik še posebej poudaril. Tako vama čestitam in želim tu na Ravničarjevini mnogo lepih in uspešnih let!"

Erika ga je hvaležno pogledala ter prisledla.

Tedni, meseci so minevali. Ljudje so kmalu pozabili, da so Jošta uklenjenega odgnali v zapor. Ugibali so, kaj bi bil večjega zakrivil. Vsi so ga poznali kot poštenjaka. Toda čas in človeška pozabljivost sta si brat in sestra.

Tevž in Erika bi bila rada pozabila na vse, kar sta osebno zakrivila. Noči, od katerih sta pričakovala, da bosta v globokih požirkih uživala svojo ljubezen, so bile nemirne.

(Švica) Srečanje v domovini in z domovino v Celju

(Zürich) Učenci dopolnilnega pouka slovenskega jezika in kulture na materinskem dnevu

Komaj je Tevž ob Eriki zadremal, je planil pokonci ter krilil po zraku: "Pusti me pri pokoju!"

Zdelo se mu je, da v sanjah grabi po njem Jošt, drugič spet ostudna pošast. In ko je od same utrujenosti zopet zadremal, se je vznemirljivi privid ponovil. Dostikrat tudi desetkrat v teku ene noči. Vsa uspavalna sredstva, ki jih je Erika preskrbela Tevžu, niso zalegla. Še bolj grozljivi prividi so ga mučili.

Ko sta se vsa srečna naselila v razkošno opremljeni spalnici, sta pričakovala, da bo Venera, boginja ljubezni, noč za nočjo s svojim opojnim ljubezenskim vonjem blažila njuno posteljo. Toda nemirna očitajoča vest je na mah v nič razblinila njuno sladko pričakovanje. S strastnimi objemi je skušala Erika pomiriti Tevža, toda le malokdaj se ji je posrečilo. Namesto pričakovanih nebes se je začel odpirati pekel med Ravničarjevino in njegovima krivičnima posetnikoma. Nekega jutra, ko je po nemirni noči bil ves zbit, je Tevž dejal Eriki: "Kaj rečeš, če bi šel po blagoslovljeno vodo v cerkev ter bi z njo poškopil sobo in naju. Morda bi le pregnal te hudiče, ki me noč za nočjo strašijo..."

Erika ga je vsa osupla pogledala: "Kako prideš na to misel?"

"Kot otroka so nas učili doma in gospod v šoli, da ima blagoslovljena voda čudovito moč proti nakanam hudega duha."

"To so bedarije! Izbij si jih iz glave!" je Erika zamahnila z roko. "Raje meni nudi več pozornosti, oba bova imela več od tega!"

Tevž je obmolnil, toda svojega sklepa popolnoma le ni zavrgel: - Skrivaj bom šel po blagoslovljeno vodo. Saj Eriki ni treba vedeti.

Sledile so noči, ena bolj mučna kot druga. Zadnja je bila zaradi groznih sanj nevzdržna:

Štirje velikani, kosmati od nog do glave, so mu naprtili ustreljeno košuto na hrbet; bila je vsa krvava, brcala ga je z nogami ter kazala zobe.

"Kam naj jo nese?" je vprašal prvi.

Vsi trije so soglasno zavpili: "K Erhardu! K Erhardu! K Erhardu..."

Tevžu so pojemale moči. Velikani so ga suvali od vseh strani: v trebuh, v prsi, v glavo. Eden je z napeto Joštovo puško meril vanj. Začel je vpiti.

Tedaj se je Tevž zbudil. Bil je moker od znoja. Erika mu ga je obrisala s čela. Nevoljna se je obrnila v stran.

- Sleherno noč podobni nevzdržni pojavi, utrudljivi za oba. Ali bom vzdržala? se je spraševala.

Naslednji dan je Erika za nekaj ur odšla z doma. Rekla je, da gre k zdravniku. Tevž, še ves zbehan pod vtisom nočnih prikazni, si je mislil: - Kaj, ko bi šel danes po blagoslovljeno vodo?

Spominjal se je, da je bil včasih zadaj v cerkvi velik škropilnik, napolnjen z blagoslovljeno vodo. Poiskal je steklenico in zamašek. Oboje je vtaknil v aktovko in se spustil navzdol. Čez dobre četrte ure je stal pred cerkvijo. Nikogar ni bilo blizu. Od očetovega pogreba ni več prestopil cerkvenega praga. V težkih hrastovih vratih je tičal ključ. Torej je cerkev odprta. Še enkrat se je boječe ozrl okrog, če ne bi bil slučajno kdo blizu.

- Tiho odprem, potopim odprto steklenico v škropilnik, in ko se napolni, jo neopaženo odkurim, si je dejal.

Res, vrata niso bila zaklenjena, tudi škropilnik je še stal tam, kjer ga je Tevž videval v svoji mladosti. Vode pa je bilo v škropilniku bolj malo.

- Skušal bom vsaj nekaj vode zajeti, napolniti steklenice ne bo mogoče, se je zavedal.

Da bi mogel kdo v tem času biti v cerkvi, mu ni prišlo na misel. Ko je potisnil steklenico na dno škropilnika, da bi prišel do vode, je z njo ob marmorju nehote zaropotal. Tedaj se je v osprednjem stolu tik oltarja dvignila črna senca. Ozrla se je nazaj. Bil je župnik.

Tevž bi se bil najraje pogrznil v tlak.

- Morda me še ni spoznal!

S prazno steklenico jo je hotel pobrisati iz cerkve, toda župnik je bil že na poti k njemu.

- Kaj mu naj rečem? je zaskrbelo Tevža.

Zunaj mokro, a prazno steklenico je držal v tresoči se roki: v posodi je bilo morda že kake pol žlice vode. Kolena so se mu tresla, kot bi ga župnik zalotil pri tatvini.

- Kaj naj rečem, ako me vpraša, čemu mi bo blagoslovljena voda. Rekel bom, da je živinče nevarno zbolelo in da me mati pošilja, češ da bi še z blagoslovljeno vodo poskusili zdravljenje.

Kot bi župnik uganel njegovo zadrego, ga je vljudno pozdravil: "Dobrodošel si mi, dvakrat dobrodošel tu v Božjem hramu, kjer smo blizu Bogu in se z njim lahko pogovorimo iz oči v oči. Kakor vidim, blagoslovljeno vodo bi rad imel: tu v škropilniku je že na nizkem. Daj mi steklenico, da ti jo ž-gradu napolnim do vrha. Tam je je še pol škafa, blagoslovljene na krstnico pri vigiliji. Kar z mano pridi!"

Kakor ovčka mu je Tevž sledil.

V žagradu je v kotu stal škaf. Župnik je odzvel pokrov, z majhno ponvico napolnil steklenico do vrha ter jo spoštljivo pomolil Tevžu: "Prav, kar večkrat se verno poštopi z njo. Sicer pa se ne zdravi vsaka bolezen z istim zdravilom in ne vsaka rana z istim obližem. Blagoslovljena voda, če jo z vero uporabljamo, pa v smislu zarotilne molitve, ki se moli ob blagoslovljeni vode, odganja od nas hudega duha in nas dela močne proti njegovim nakanam. Dragi moj Tevž, blagoslovljena voda je gotovo nekaj posvečenega in s tem koristnega, a stokrat važnejši za naše duhovno življenje so zakramenti, krst in sv. pokora.

Se nadaljuje

(Krefeld) Po sveti maši se radi zberemo še v dvorani.

24. SEMENJ SUHE ROBE IN LONČARSTVA

Vsaka prva nedelja v septembru je zadnjih 24 let v Ribnici v znamenju največje turistično, kulturno, etnološke prireditve v Sloveniji semnja suhe robe in lončarstva.

Semenj je zjutraj odprl zastavonoša na konju s sprevidom krošnjarjev, godbe in pevcev. Na njem se je predstavilo 270 razstavljalcev, ki so poskrbeli za pisano ponudbo, od tega 50 razstavljalcev domače obrti s tradicionalnimi domačimi izdelki in izdelki iz lesa oziroma suhe robe.

ZEMLJEVID LJUBLJANE

Podjetje Ice Link je izdalo Infokarto mesta Ljubljana, ki je brezplačno na voljo v ljubljanskih hotelih, turističnih agencijah, večjih bencinskih servisih, kinematografih in turistično-informacijskih centrih.

Infokarta zajema zemljevid Ljubljane ter predstavitve več kot 100 podjetij in lokalov, ki so označeni tudi na zemljevidu, kar pomeni, da je pot do njih precej lažja. V Info karti se najde še vrsta informacij, s katerimi si uporabnik olajša pot po Ljubljani. Ob tem pa prihrani še kakšen tolar, saj označena podjetja ob predložitvi Infokarte ponujajo celo določene popuste.

LJUBLJANSKI AVTOCESTNI OBROČ SKLENJEN

Slovesno so odprli 6,6 kilometra dolg del vzhodne avtoceste Ljubljane, med razcepoma Zadobrova in Malence. Gre za zadnji manjkajoči del ljubljanskega avtocestnega obroča, ki je od sedaj dolg 32 kilometrov. Sistem ljubljan-

(Švica) Mašo za domovino smo darovali v Celju.

(Berlin) Najmlajši veroukarji s starši in župnikom ter učiteljico in kvintetom Dori na morju

skih obvoznic poleg cestnega obroča sestavljajo še že zgrajena štajerska vpadnica ter še ne zgrajena odseka Šentvid - Koseze in del vzhodne obvoznice med Zadobrovo in Šentjakobom.

Posebno mesto pri izgradnji vzhodne avtoceste prav gotovo zaseda predor Golovec, ki je zaradi prometno-tehničnih razlogov zgrajen kot edini dvocevni tripasovni predor v Sloveniji. Gradbeno in arhitektonsko pa predstavlja posebnost tudi most prek Ljubljanice, t.i. harfa. Tudi ta je za zdaj edini most v Sloveniji s posebnimi zategami.

DEVETLETKA

Po večletnih obsežnih in temeljitih pripravah ter na podlagi zakona o osnovni šoli iz leta 1996 je 1. septembra letos 42 slovenskih osnovnih šol začelo poskusno uvajati program devetletne osnovne šole, ki naj bi med drugim zagotovil primerljivost z osnovnim izobraževanjem v razviti Evropi. V šolskem letu 2002/03 naj bi devetletko uvedlo vseh 445 osnovnih šol v Sloveniji, sočasno s tem pa se bo iztekal program osemletne osnovne šole, in sicer do šolskega leta 2007/08, ko se bo program devetletke začel izvajati v vseh razredih in vseh oddelkih osnovnih šol v Sloveniji.

In katere so novosti in spremembe, ki jih prinaša devetletka? Opaznejši je gotovo zgodnejši vstop v osnovno šolo - vanjo bodo otroci vstopali pri šestih in ne več sedmih letih kot doslej, za otroke v prvem razredu pa so pripravljene novi učni načrti. S podaljšanjem osnovne šole na devet let naj bi bila omiljena časovni pritisk in obremenitev učencev v sedanji šoli - manj naj bi bilo domačih nalog, več utrjevanja in ponavljanja že v šoli. Omeniti velja tudi, da se bodo učenci prvi tuj jezik začeli učiti že v novem 4.

razredu, kar pa se predmetov tiče, se ti delijo na obvezne in izbirne.

SOČA IN GRANATE

Predstavniki Uprave za zaščito in reševanje ministrstva za obrambo so predstavili potek odstranjevanja topovskih granat iz reke Soče. Do sedaj so strokovnjaki v okviru akcije Soča '99 z mesta najdbe izvlekli in do mesta za nadaljnji postopek granat premestili 15 granat. Uničenih je bilo 11 granat, ostale še čakajo na postopek.

Kot so poudarili predstavniki Uprave za zaščito in reševanje, je cilj akcije predvsem odstranitev in uničenje teh granat oz. nevtraliziranje bojnih strupov, ki so v granatah.

Vse najdene granate v naselju Avče ob reki Soči so bile polnjene s plinom fosgenom. To je vojaški bojni strup, ki spada v skupino dušljivcev in se je začel uporabljati v prvi svetovni vojni. Uporabljen je bil tudi pri preboju Soške fronte in je zelo strupen. Po nekaterih nepreverjenih virih so vojaki najdene granate (najverjetneje v letu 1922) pri železniški postaji (pod sedanjim mostom) v naselju Avče kot del odvečnega tovora odvrgli v reko Sočo.

UKINILI SREDNJO POLICIJSKO ŠOLO V TACNU

V novem šolskem letu se velike novosti obetajo tudi pri izobraževanju policistov. Srednjo policijsko šolo, ki je od ustanovitve dala kar 32 generacij policistov, so namreč z letošnjim šolskim letom ukinili.

V Tacnu je za novo šolsko leto že vse pripravljeno, toda nove generacije kadetov letos ne bo. Namesto srednje

(Frankfurt) Utrinek s praznovanja dneva državnosti

Iz Stuttgarta smo poromali na Balantičev grob.

policijske šole bomo namreč dobili policijsko akademijo, namesto mladoletnih kadetov bodo za poklic policista izobraževali le kandidate z že končano srednjo šolo. Novi policisti bodo tako starejši in preudarnejši, kar je pomembno predvsem zaradi njihovih pooblastil, ki posegajo v človekove pravice.

Po novem bo izobraževanje policistov trajalo leto in pol in bo podobno srednjemu usposabljanju kriminalistov. Študij bo izrazito strokovno naravnano, kandidati za policiste pa bodo že v času študija na policiji redno zaposleni. Sicer pa so prvo generacijo bodočih policistov po novem sistemu vpisali že januarja, prve izkušnje pa so dobre.

KAZENSKÉ TOČKE – POT NA SEMINAR

S programom želijo predvsem spodbujati razvoj kritičnega razmišljanja o sodelovanju v prometu ter udeležence seminarja ozaveščati o normah varne udeležbe v prometu.

Organizirano izobraževalno delo bo potekalo 20 ur, od tega bo sedem ur namenjenih cestno-prometnim predpisom. Ta predmet bodo izvajali po konceptu poglobljene teoretične priprave za vozniški izpit na podlagi kritične ocene razmer v Sloveniji. Največ deset ur bo obsegal predmet socialni odnosi, namenjen kritičnemu ozaveščanju udeležencev o lastnih kršitvah ter sprejemanju norm varne udeležbe v cestnem prometu. Del seminarja je tudi triurno praktično delo, in sicer vadba varne vožnje.

Udeleženci, ki bodo opravili celoten seminar oz. bodo navzoči pri vseh urah, bodo prejeli potrdilo, s katerim bodo lahko uveljavljali izbris štirih kazenskih točk.

LJUBELJ

Na mejnem prehodu Ljubelj so se začela predvidena adaptacijska dela, ki bodo trajala približno štiri mesece. V tem času bo promet na mejnem prehodu Ljubelj nekoliko oviran, možni pa so tudi zastoji, zlasti ob koncu tedna in praznikih. Kranjska policijska uprava zato voznikom priporoča, naj v naslednjih štirih mesecih za potovanja v tujino uporabljajo sosednje mejne prehode.

V prvi fazi adaptacije bodo dela potekala na drugi, tretji in četrti vstopni koloni, vključno z otokom, na katerem je kabina; vstop v državo pa bo potekal le po prvi vstopni koloni. V drugi fazi pa bo adaptacija potekala na samem objektu, zato bo ves promet, tako vstop kot izstop iz države, potekal po drugi, tretji in četrti vstopni koloni.

MOBILNI TELEFONI

Število uporabnikov mobilne telefonije v Sloveniji se naglo povečuje, po zadnjih podatkih pa je že presegljo 456.000. Omrežje Mobitela uporablja skoraj 407.000 naročnikov in uporabnikov, naročniško razmerje pri operaterju Simobil je doslej sklenilo več kot 25.000 ljudi, medtem ko se je za ponudnika storitev Debitel odločilo približno 24.500 naročnikov.

Kot so sporočili iz Mobitela, sistem Mobitel NMT uporablja 42.512 naročnikov, v sistemu Mobitel GSM je 180.496 rednih naročnikov, predplačni sistem Mobi pa uporablja 183.760 oseb. Od začetka septembra lahko uporabniki sistema Mobitel GSM gostujejo tudi v omrežju tajskega operaterja AIS. Sicer pa lahko naročniki in uporabniki omenjenega sistema gostujejo v 117 omrežjih tujih operaterjev sistema GSM v 65 državah na vseh celi-

(Zürich) Denis in Andreas Videčnik ob spremljavi g. Staneta na materinskem dnevu

nah, kar velja tudi za naročnike Debitela, ki pod svojim imenom in za svoj račun trži Mobitelovo digitalno omrežje. Uporabniki sistema Simobil pa lahko za zdaj gostujejo v 25 omrežjih tujih operaterjev sistema GSM v 20 državah.

ŠKOFIJSKA GIMNAZIJA V VIPAVI

Koprski škof msgr. Metod Piriš je v Vipavi blagoslovil in slovesno odprl nove prostore škofijske gimnazije, ki se po novem razprostira na 14.000 kvadratnih metrih zaokroženega zemljišča. Novi prostori omogočajo šolanje 260 dijakom. Trenutno je vpisanih 160 učencev s tem, da so za letošnje šolsko leto (zaradi prostorske stiske) morali zavrniti kar lepo število mladih dijakov. Gradnja novih objektov je stala dobrih 600 milijonov tolarjev. Pred vodstvom šole pa je že nova naloga - preureditev starega semenišča v dijaški dom, ki naj bi po novem lahko sprejel 100 dijakov. Več o odprtju novih prostorov vam bomo napisali v prihodnji številki NL.

(Francija) Na obisku pri družini Forjan

(Göteborg) Krst Emilije Biškič 9. maja 1999

SAMOSTALNIK - ŠTEVILO

1. EDNINSKE OBLIKE ZAMENJAJ Z MNOŽINSKIMI:

Slovenec je delaven. Šaljivi Ribničan obide ves svet. Krava daje mleko. Volk je nevarna žival. Avtobus vozi v vsako vas. Čedalje več ljudi potuje z letalom. Fantje, dvignite desno roko. Vsi pritisnite na tipko S. Več niso mogli dati, darovali so svoje življenje.

2. IZBERI PRAVO ŠTEVILO:

Po delu sem si umil (roke - roki). Primi steklenico z (obemi rokami - obema rokama). Ded slabo vidi na (obe očesi - oba očesa). Pred (očesoma - očmi) se mi dela tema. Igor zna migati z (ušesi - ušesoma). Zora je poljubila bratranca na (lica - lici). Zavihal sem si (rokava - rokave). Invalid se je oprl na (bergli - bergle). Pri sosedu imajo (dvojčka - dvojčke).

3. POPRAVI POGOVORNE OBLIKE:

Naša šola ima dve telovadnice, veliko in malo. Obe tekme, v katerih Ciril ni igral, smo izgubili. Majda je pojedla kar dve čokoladne torte. Iz knjižnice sem si prinesla spet dve debele knjige. Okna na podstrešju sta odprta. Pred dvema leti sem se kopal v Osojskem jezeru. Naročil sem dve pive in dve kokakole. Hotel sem kupiti dve karte, a sem dobil samo eno. Oba pisma sem prebral naskrivaj.

4. SKUPNA IMENA ZAMENJAJ S SAMOSTALNIKI V MNOŽINI IN JIH UPORABI V PRIMERNIH POVEDIH:

Primer: Bukovje že zeleni. Bukve že zelenijo.
cvetje, drevje, grmovje, kamenje, listje, članstvo, delavstvo, ljudstvo, meščanstvo, vojaštvo.

5. ŠTEVNE SAMOSTALNIKE IZ SNOVNIH IMEN DOPOLNI S PRIMERNIMI MERSKIMI IZRAZI:

Primer: Prosim dva čaja. Prosim dve skodelici čaja.

tri juhe, dve solati, ena rdeča pesa, dva kruha, en konjak, ena rebula, dve pivi, dve limonadi, pet sladoledov.

6. ŠTEVNE SAMOSTALNIKE IZ POJMOVNIH IMEN ZAMENJAJ S SOPOMENSKIMI IZRAZI:

Primer: Ta lenoba ves dan poseda. Ta lenuh ves dan poseda.

Na Starem trgu so se zbrale lepote iz vse Ljubljane. To hudobo bi najraje udaril. Na naši šoli je precej talentov. Postregli so nam z vsemi dobrotami, kar so jih premogli. Televizija nas seznanja z aktualnostmi današnjega časa. Moj stric je dobil odlikovanja za junaštva na fronti. Taka dejanja zmore le dobrota.

SKLON

7. PRIPIŠI USTREZNE KONČNICE:

Letošnj... zim... ni preveč huda. Lanski... zim... je bilo zelo mraz. Fant... so šli pred deklet... Mark... se je kolcalo. Mama je poklicala zdravnika... Krpan je premagal Brdavs... Prejšnj... nedelj... smo šli k babici... Čez dve minuti... bo priletelo letalo... iz Pariza... Vprašaj Rudi..., če bo šel z nami. Pogovarjali smo se o filmu... in knjigi. Pod klop... ležijo plašči učenc...

in učenec... Otroci so se odpravili proti utrdbam... na vrh... hrib... Ali sta z Mirk... sprta? Povej mi, Majd..., kje stanuješ. Soba sestr... Marij... je zmeraj lepo pospravljena. V prost... čas... se ukvarjam z namizni... tenis...

8. IZBERI USTREZNEJŠO BESEDNO ZVEZO:

To je (Sonjin oče - oče od Sonje). Ali si že prebral kak (Cankarjev roman - roman Cankarja)? Kje je (ulica Prešerna - Prešernova ulica)? To je (hrastova skorja - skorja hrasta). Vihar je polomil (vrhove dreves - drevesne vrhove). Teta Mici je imela okrog vratu (kožuh lisice - lisičji kožuh). To je (prijatelj avto - avto od prijatelja).

REŠITVE

1. EDNINSKE OBLIKE ZAMENJAJ Z MNOŽINSKIMI: Slovenci so delavni. Šaljivi Ribničani obidejo ves svet. Krave dajejo mleko. Volkovi so nevarne živali. Avtobusi vozijo v vse vasi. Čedalje več ljudi potuje z letali. Fantje, dvignite desne roke. Vsi pritisnite na tipke S. Več niso mogli dati, darovali so svoja življenja.

2. IZBERI PRAVO ŠTEVILO: Po delu sem si umil roke. Primi steklenico z obema rokama. Ded slabo vidi na obe očesi. Pred očmi se mi dela tema. Igor zna migati z ušesi. Zora je poljubila bratranca na lica. Zavihal sem si rokave. Invalid se je oprl na bergli. Pri sosedu imajo dvojčke.

3. POPRAVI POGOVORNE OBLIKE: Naša šola ima dve telovadnici, veliko

in malo. Obe tekmi, v katerih Ciril ni igral, smo izgubili. Majda je pojedla kar dve čokoladni torti. Iz knjižnice sem si prinesla spet dve debeli knjigi. Okni na podstrešju sta odprti. Pred dvema letoma sem se kopal v Osojskem jezeru. Naročil sem dve pivi in dve kokakoli. Hotel sem kupiti dve karti, a sem dobil samo eno. Obe pismi sem prebral na skrivaj.

4. SKUPNA IMENA ZAMENJAJ S SAMOSTALNIKI V MNOŽINI IN JIH UPORABI V PRIMERNIH Povedih:

cvetje - Cvetlice, ki sem jih nesla na očetov grob, še niso ovenele. drevje - Drevesa, ko bi se človek znal zazreti v vaše življenje. grmovje - V grmih ob potoku gnezdiyo številne ptice. kamenje - Kdo bi preštel vse kamne, ki so jih vrgli vanj. listje - Na hrastu so zimi kljubovali le še trije listi. članstvo - Člani našega društva ne kadijo. delavstvo - Delavci so veselo poprijeli za naloženo delo. ljudstvo - Ljudje, čemu imate v glavi možgane? meščanstvo - Meščani so se odločili, da bodo postavili čistilno napravo zunaj mesta. vojaštvo - Ker so vojaki pobegnili že pred začetkom spopada, ni prišlo do streljanja.

5. ŠTEVNE SAMOSTALNIKE IZ SNOVNIH IMEN DOPOLNI S PRIMERNIMI MERSKIMI IZRAZI:

tri juhe - Ko je prišel iz gozda, je pojedel tri krožnike juhe. dve solati - Dve skledi solate sta bili komaj dovolj, tako jo je imela rada. ena rdeča pesa - Razbil se je kozarec rdeče pese. dva kruha Toliko lačnih ust, pa le dva hlebca kruha. en konjak - Vsak dan je v gostilni naročil šilce konjaka. ena rebula - Kozarec rebule na dan odžene zdravnika stran. dve pivi - Za nagrado je prejel dva sodčka piva. dve limonadi - Samo dve steklenici

limonade imam na zalogi. pet sladoledov - Še nikoli v življenju ni naročil pet kepice sladoleda.

6. ŠTEVNE SAMOSTALNIKE IZ POJMOVNIH IMEN ZAMENJAJ S SOPOMENSKIMI IZRAZI:

Na Starem trgu so se zbrale lepotice iz vse Ljubljane. Tega hudobneža bi najraje udaril. Na naši šoli je precej nadarjenih učencev. Postregli so nam z vsemi dobrimi jedmi, kar so jih premogli. Televizija nas seznanja z aktualnimi dogodki današnjega časa. Moj stric je dobil odlikovanja za junaška dejanja na fronti. Taka dejanja zmorejo le dobri ljudje.

7. PRIPIŠI USTREZNE KONČNICE:

Letošnja zima ni preveč huda. Lansko zimo je bilo zelo mrz. Fantje so šli pred dekleti. Marku se je kolcalo. Mama je poklicala zdravnika. Krpan je premagal Brdavska. Prejšnjo nedeljo smo šli k babici. Čez dve minuti bo priletelo letalo iz Pariza. Vprašaj Rudija, če bo šel z nami. Pogovarjali smo se o filmih in knjigah. Pod klopjo ležijo plašči učencev in učenk. Otroci so se odpravili proti utrdbi na vrhu hriba. Ali sta z Mirkom sprta? Povej mi, Majda, kje stanuješ. Soba sestre Marije je zmeraj lepo pospravljena. V prostem času se ukvarjam z namiznim tenisom.

8. IZBERI USTREZNEJŠO BESEDNO ZVEZO:

To je Sonjin oče. Ali si že prebral kak Cankarjev roman? Kje je Prešernova ulica? To je hrastova skorja. Vihar je polomil vrhove dreves. Teta Mici je imela okrog vratu lisičji kožuh. To je prijatelj avto.

Milan Kobal

IZRAŽAJMO SE LEPO!

MED - ta predlog uporabljamo na različne načine, ki nam ne delajo težav:

Pes je stisnil rep med noge. Med plotovi raste plevel. Veliko denarja je razdelil med reveže. Med poukom ni bilo miru. Obstal je med vrati. Nič ne pridem med ljudi.

Napake pa nastajajo pri posebni rabi, kjer gre za povezavo ali ločevanje dvoje ali več reči:

Med bratom in menoj ni bilo nikoli prepira. Treba se bo odločiti med učiteljem, ki ti hoče dobro, in tovariši, ki te zapeljujejo. Med goro, ki jo vidiš pred sabo, in tisto za njo je velika višinska razlika.

Posebno pri daljših podredjih imajo nekateri občutek, da nekaj manjka, če predloga "med" ne ponovijo, tako da pišejo: "Treba se bo odločiti med učiteljem.... in med tovariši." "Med goro, ki jo vidiš, in med tisto..." Takšno pisanje zavaja v dvome in nejasnosti. Kako naj na primer ločimo "med delavci in kmeti" od "med delavci in med kmeti"?

MLADEŽ - slovensko MLADINA

Domači izraz mladina bi nam lahko zadostoval. Mladež smo si sposodili od Hrvatov, pomeni pa prav isto. Izraz so začeli uporabljati Tanjugovi prevajalci, predvsem v posebnem pomenu, ko gre za šport, prosti čas. Na primer: Nasmejana mladež v Škofji Loki; sicer bo mladež iz jeze razbila stekla..

Nekateri zgledi kažejo, kakor da se pomen te besede pri nas razvija v slabšalnost, tako da bi pomenila nevzgojeno mladino, razgrajače. edino v takem pomenu bi beseda lahko dobila domovinsko pravico, saj nam ne sme spodrivati domače "mladine".

- Gospod sodnik, ali bi lahko ustavili proces, jaz ne morem več stati.

- Kar potrpite, saj se boste še lahko nasedeli!

Hčerka se uči francoščine, pa vpraša očeta:

Oče, kako se reče pravilno: "le coeur" ali "la coeur"?

- Li-ker, odgovori oče.

- Veste kaj, čas bi že bil, da bi se okopali.

- Jaz? Saj se vsak dan kopam.

- Potem pa enkrat zamenjajte vodo!

Striček, ki ga je rad cukal, je opozoril nečaka:

- Ivanček, nos si moraš večkrat obrisati!

- Pa ne bo potem postal tako rdeč, kot je tvoj?

Vinka je zapustilo dekle. Prijatelj ga tolaži:

- Ne ženi si tega k srcu, Vinko. Čez tri tedne boš že pozabil na njo.

- Čez tri tedne!? Niti čez tri leta! Vsa darila sem ji kupil na kredit!

- Se zavedate, obtoženi, da bi tožnika lahko ubili, ko ste ga mahnil s kladivom po glavi?

- Ne, gospod sodnik, ker je bil to udarec v prazno.

- Ivanček, povej prihodnji čas od glagola zehati.

- Spati.

Janez je šel po ulici in naenkrat zaslišal za seboj glas: "Janez, Janez!" Obrnil se je, pospešil korak in zavpil nazaj:

- Saj tudi meni drugi ne plačajo dolgov!

- Ne razumem, zakaj praviš, da nisem več mlada. Si videl, kako sem se vrtela?

- Da, da, saj se zemlja tudi vrti...

- Kdo ve, katera žival se na človeka najbolj naveže?

- Pijavka.

- Ukradli ste par čevljev in jih dali svoji prijateljici. Se kesate?

- Seveda, kako se ne bi. Čevlji so bili premajhni.

- Hočeš košček torte, Igorček?

- Ne.

- Kaj pa bi potem rad?

- Kos torte.

- Kako naj te pa ostrizem, fantek?

- Prosim, tako kakor očka, da bo glava na sredi brez las!

- Vašo pot vam bo prekrizal neki moški...

- Kaj, že spet! Pa ravno včeraj sem enega povozila!

- Če hočete shujšati, vam svetujem, da umaknete hladilnik čim dlje od televizorja. Drugače ne bo nič!

- Matejko, kdo ti je napisal domačo nalogo?

- Ne vem, gospod učitelj. Včeraj sem šel zgodaj spat.

Novi šef se je spoznal z uslužbenci. Ustavi se pri Mihi:

- Aha, vi ste pa tisti s trinajst otroki. Koliko časa pa ste že poročeni?

- Štirinajst let. Ampak eno leto sem bil bolan.

- Vaš mož ima vnetje slepiča, gospa.

- Hvala bogu, veste, jaz sem se že bala, da si je pokvaril želodec z mojo kuho.

- Ne smete kaditi, piti, kartati niti kegljati...

- No, že vidim, da je bila moja žena pred mano pri vas!

Prosim, koliko zaračunate za vprašanje?

- Za vprašanje nič, plačate samo odgovor.

Ali je res, striček, da nisi poročen?

- Res je, Janezek.

- Ampak, striček, kdo ti pa potem vedno pove, kaj moraš narediti?

Rešitev križanke NL-07/99

1	D	2	R	3	S	4	L	5	O	6	M	7	S	8	E	8	K
9	R	A	10	V	N	I	L	O				11	T	A			
12	O	Z	R			13	B	O	H	14	I	N	J				
15	B	L	A	16	Ž	E			17	O	N	I					
18	T	I	G	E	R								19	J	20	N	
21	I	K			22	P	T	23	U	J			24	A	E		
25	N	A	26	Š			27	I	V	E	28					Ž	
	I		29	O	30	S	N	O	V	A							I
	C		31	P	L	E	Z	A	L		32	E	C				
33	E	L			34	A	C	I			35	O	S	A			

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 naprej stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, celoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uredništvu.

03901

• Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

01908

• V Brežicah /2 km iz središča mesta/ prodamo večjo stanovanjsko hišo z vrtom in sadovnjakom. Inf. po tel. št.: 0608-64 464

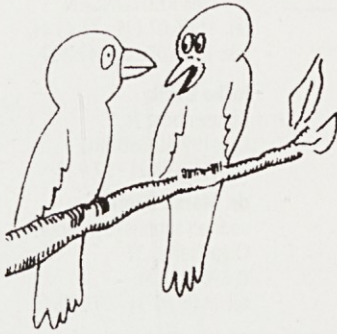
02907

• V Središču ob Dravi, blizu Ormoža, je naprodaj medetažna hiša, 220 m², samostojna na zemljišču 800 m², dve garaži, telefonski priključek. Cena: 155.000,- DM.

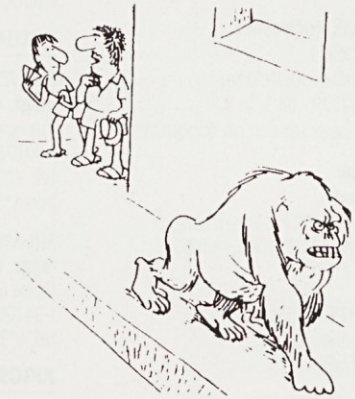
Informacije: 0049 89 625 622.

01909

• V bližini Šmarjeških Toplic prodam enostanovanjsko hišo v dobrem stanju, takoj vseljivo s še eno zazidljivo parcelo. Skupna izmera zemljišča je 3000 m². Cena po dogovoru. Informacije po 20. uri v Nemčiji: 07252/ 47-25, v Sloveniji 061/552-397.

Danes je tak dan, da mi je žal, da sem zapustil jajce!

V tej vročini nosi soseda krznen plašč!

Njegova žena je prišla v lokal. Prt vam takoj vrnem!

Hej, vi, kje imate skrito zlatnino?

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikanek

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 0171 - 735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 91 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Herrengasse 6,
A-6800 FELDKIRCH / Vorarlberg,
tel. (*43) 05522 - 73100 in 34850

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 22 01

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

Hercegovačka 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

David Taljat

54, avenue du Ray bât 16 C
F-06100 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. in faks (*33) 4 93 98 39 10

HRVAŠKA

HR – 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik

Via Appia Nuova 884,
I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

msgr. dr. Oskar Simčič

Corte S. Ilario 7,
I-34100 Gorizia,
tel. (*39) 0 481 - 32 123

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU – 11000 Beograd,

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

**Alojzij Zaplotnik,
Stanislav Čeplak**, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0208 - 64 09 76,
tel./faks (*49) 0208 - 64 708-82

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. in faks (*49) 069 - 63 65 48

Janez Modic

A 4, 2,
D-68159 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00

Stanislav Gajšek

Bogdan Pavalec, past. sodelavec
Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Stafflenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Oskrbvano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec

tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0172 - 9796 - 738
faks: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVICA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

ISSN 1408-9726

9 771408 972008